

אתגרתא

בשבע 1035 | ט' באדר תשפ"ג, 02.03.23

צילום: נעמה שטרן

המתכון המנצח שלי למשלוחי המנות // אביגיל מייזליק

מאשיב אלא

המורה שושנה סילברט בת ה-86 לא מתכוונת
לפרוש מהמקצוע בעתיד הנראה לעין, ומגלה
את הסוד: איך לא נשחקים בהוראה?

// ראומה הרי

שבת זכור: המאווה החדשה היא דווקא להחיות את זכר אמלק // דביר שרייבר

ללמוד אחרת יהדות ותרבות

מכללת הרצוג מזמינה אתכם להצטרף לתוכניות לימוד ביהדות ולסדרות בנושאי תרבות יהודית בקמפוס היכל שלמה בירושלים

סדרות תרבות יהודית פרונטלי

ספרות ואמנות | בד ובדיון
סדנת רקמה וקריאת סיפורים « מתקדמות

ד"ר אסתר הורביץ | ימי רביעי
« 12 מפגשים » 19:30-18:00 מתחיל ב-15.3

המפגשים יתקיימו בקמפוס היכל שלמה

ספרות
סביב העולם ב-10 יצירות מופת
מועדון קריאה של יצירות מופת

ד"ר אסתר הורביץ | ימי ראשון
« 14 מפגשים » 17:20-16:00 מתחיל ב-12.3

**המפגשים יתקיימו בקמפוס מגדל עוז
ובמקביל יוקלטו לצפייה מאוחרת**

סדרות ערב ביהדות מקוון

הגות והלכה
מתוך פרשת השבוע - ב

הרב פרופ' יהודה ברנדס | ימי שני
« 12 מפגשים » 21:30-20:30 מתחיל ב-13.3

הקוד הצבאי
האתי המקראי - ב

הרב יעקב מדן | ימי שלישי
« 12 מפגשים » 21:00-20:00 מתחיל ב-14.3

* 5% הנחת תלמיד ותיק בלימודי החוץ במכללה

לומדים ומסיירים

עם מיטב המרצים של מכללת הרצוג

קהל בני ארץ ישראל

נלמד ונסיייר בעקבות דמויות חכמים והיישוב היהודי בארץ ישראל בימי הביניים. הקורס משלב הרצאות ערב בזום וימי סיור בשטח.

ימי שלישי « שעות הסיורים: 19:30-07:30

הצטרפו אלינו לסיורים הבאים:

כ"ח באדר 21.03.23

טבריה בתקופה העות'מנית
בהדרכת ד"ר ערן מאיר

ל' בשבט 21.02.23

מהשבי לארץ הצבי -
בעקבות רבי אשתורי הפרחי
סיור בשומרון, בית שאן
ועמק יזרעאל
בהדרכת ד"ר עמיחי שוורץ

י' בסיוון 30.05.23

ירושלים בתקופה העות'מנית
בהדרכת ד"ר שמואל בהט

י"ח באייר 09.05.23

חברון בתקופה העות'מנית
בהדרכת אריה רוטנברג

**לרכישת
כרטיסים**

בוקר לימוד היברידי בתנ"ך ובמחשבת ישראל

ימי שני « 14:15-09:30 עוד לא מאוחר להצטרף

הרב אורי שרקי מ'ניטו' משנתו של הרב יהודה ליאון אשכנזי	ד"ר יפה גיסר אישי המקרא ציור דיוקנם מתוך ספרות חז"ל	ד"ר יושי פרג'ון נביאים כבני אדם בעקבות הנביאים הגדולים של המקרא	שעה ראשונה 10:30-09:30
הרב חיים נבון הרב יונתן זקס עיונים בהגותו ובספריו 'השותפות הגדולה' ו'מוסריות'	הרב אלחנן סמט אלישע הנביא מחולל הניסים		שעה שנייה 11:45-10:45
הרב ד"ר בני לאו בין יוצרים לעורכים גיבוש ספר התלמוד	הרב חיים נבון נושאי יסוד במחשבת היהודית מתוך ספר בראשית	הרב אלחנן סמט לקראת שבת עיון בפרשת השבוע באמצעות פרשנים וניחוח ספרותי	שעה שלישית 13:00-12:00
הרב בני קלמנזון החסידות כתנועה אישים ושיטות מחשבתיות	הרב ד"ר בני לאו 'נבואה בזמנה ובמקומה' נביאי תרי עשר		שעה רביעית 14:15-13:15

פתוח לגברים ונשים

כל השיעורים המתקיימים באופן מקוון או היברידי מוקלטים וזמינים ללומדים בקורס באמצעות אתר הקורסים שלנו לצפייה בזמנם החופשי וללא הגבלת זמן

לפרטים ולהרשמה

סרקו את הברקוד או היכנסו לאתר

www.herzog.ac.il (לימודי חוץ) / 02-5889019

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרוג BOPO

הקשיבו הקשיבו!

במחירי יש חסד
תמיד תצאו בזול!

• בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

דמעות

על משברים נפשיים, סוכני כאוס, חנן יובל והיסטוריה משמחת

1 לאחרונה יוצא לי לחשוב לא מעט על אדיר זיק ו"ל. בשבת שעברה מלאו 18 שנה לפטירתו, והקול שלו חסר לי ברדיו בימים אלה. לא רק בגלל שהוא היה אחד הראשונים להילחם בהסתה ובשקרים של מה שהוא כינה "התשקורת". לא רק בגלל שהוא היה אחד הראשונים להילחם בעוולות מערכת המשפט, בשנים שזה היה לא פוליטיקלי קורקט לדבר או אפילו לחשוב ככה (גם לא בתוך הימין). לא רק בגלל שהוא היה אחד הראשונים שאותה מערכת משפט ניסתה להשתיק, מכוח החוק כמובן, ואף גזרה עליו, לצד עוד בכירים מערוץ 7, קנס ועונש מאסר על תנאי. אני חושב על אדיר זיק בימים אלה בגלל עניין אחר: אני נזכר באופן שבו הוא היה מדבר בתוכנית השבועית שלו על יהודים שנרצחו בפיגועי טרור.

סקירה היסטורית קצרה לטובת מי שעדיין לא נולד אז: אנחנו מדברים על אמצע שנות ה-90, ימי אוסלו. בעקבות הסכמי השלום המופקרים בין רבין ופרס לערפאת החל כאן גל טרור נורא. בכל כמה ימים פיגוע. בתל אביב ובחברון, בכבישי יהודה ושומרון ובעפולה, בירושלים ובגוש קטיף.

ולא היה מדובר רק בדקירות או בפיגועי ירי. אוטובוסים התפוצצו. מסעדות נהרסו על יושביהן. מאות יהודים נרצחו. ובמהדורות החדשות ובעיתונים - אלה שהשבוע הקדישו יותר נפח סיקור להתפרעויות היהודים בחווארה (אני מגנה, כמובן) מאשר לרצח היהודים שם - כינו אותם באותה תקופה איומה "קורבנות השלום".

2 אבל הייתה גם תקשורת (שהחוק אסר, כאמור) אחרת. בכל יום שיש בבוקר, באינספור בתים בישראל הדליקו את הרדיו, תוך כדי ההכנות לשבת, ושמעו את יהורם גאון שר את מילותיה של נעמי שמר: "לא, לא, לא תנצחו אותי, לא מנצחים אותי כל כך מהר".

זה היה הפתיח המחזק הקבוע. ומכאן התחילה התוכנית המאוד פופולרית של אדיר זיק. "זיקוקין של אדיר", קראו לה. בימי שגרה היא הייתה מלאה באופטימיות ובשמחת חיים. שמחת חיים יהודית. עם סיפורים על האנשים הטובים שחיו פה פעם, וגם על האנשים הטובים שחיים כאן היום, עם שירי ארץ ישראל, עם זיכרונות מתל אביב הקטנה, עם מתכונים, עם קיטורים על הווליום הגבוה מדי בשמחות, ועם פרשת השבוע כמובן.

אבל אז הגיעו הפיגועים הנוראים, ושמחת החיים הפכה לאבל. זיק היה פותח את התוכנית בהקראת שמותיהם של הנרצחים באותו שבוע, רשימה שהלכה והתארכה. ואיך הוא היה מקריא את השמות האלה? הוא לא עשה את זה בטון דרמטי, או עצוב, או זועם אפילו. הוא פשוט היה נשנק בשידור חי. זה חזר על עצמו שוב ושוב. הוא היה מקריא שמות של יהודים שנרצחו רק בגלל שהם יהודים - ובוכה.

אני כותב את זה עכשיו וממש שומע את קולו הסדוק מקריא את השמות מהימים ההם: מרדכי ושלום לפיד. ירון ואפי אונגר. איטה ואפרים צור. משפחת סחיוסחורדר. מקריא ובוכה. ואני כותב את זה עכשיו וממש שומע את קולו הסדוק מקריא את שמות הנרצחים מהימים האלה: אשר ויעקב פלאי. אלתר שלמה לדרמן. יגל והלל יניב. אילן גנלס. מקריא ובוכה.

3 והיו עוד עניינים על סדר היום השבוע. הנה דיווח מגלי צה"ל: "יש מחיר נפשי למהפכה המשפטית? בדקנו, ובשבועות האחרונים 15 אחוזים מכלל הפניות היומיות לעמותת ער"ן עוסקות בתוצאות החקיקה המשפטית והמשבר החברתי. עלייה בפניות של מבוגרים שחוששים, הורים שחרדים מעתידי החינוך, מפגיעה במעמד וזכויות נשים, והפילוג בחברה. ולא רק בעמותת ער"ן, בפעם הראשונה זה 25 שנה מפעילי

שמחת החיים הפכה לאבל. אדיר זיק באולפן ערוץ 7

שביתת 12 ימים תוכל איראן לייצר חומר בקיע לפצצת האטום? מה פתאום. שטויות. בקטנה. האם גל הטרור הנורא גורם להם לפחד ולחרדה? חפוף. עברנו את פרעה, נעבור גם את זה. אבל תיקוני חקיקה בוועדת חוק ומשפט של הכנסת, או שינוי הרכב הוועדה לבחירת שופטים - הו, זה כבר גורם פחד ואימה משתקים שאין דרך להתמודד איתם לבד. צריך לפנות דחוף לער"ן או לנט"ל.

5 וכך לא רק לגבי התקפי החרדה ותודעת קץ המדינה, אלא גם באשר לתחושה שאוטוטו פורצת כאן "מלחמת אחים" ודם יישפך ברחובות (חלילה, היה לא תהיה). צריכים לזכור כל הזמן שמאחורי הקמפיין הזה עומדים ארגונים וקרנות עם המון כסף, שכבר שנים רואים בפילוג ובסכסוך העם היהודי ערך בפני עצמו. גם אם עוד לא הגענו לחזון האוטופי של הפלת ביבי וכל הגוש המאמין, הם אומרים לעצמם בדיונים ארוכים במשרדי יעוץ אסטרטגי, הצלחנו ליצור תחושה של קרע וסכסוך. וקרע וסכסוך הם דברים נפלאים בזכות עצמם. הנה מה טוב ומה נעים מלחמת אחים גם יחד.

תפיסת העולם שלהם היא ממש תמונת מראה לערך של "אהבת ישראל" כפי שהוא מופיע במקורות שלנו: אם ביהדות אחדות היא עניין מרכזי ומכונן, שכמובן יכול להביא להרבה דברים טובים, אבל הוא מחזיק בפני עצמו, הוא ערך גדול כשלעצמו, "לך כנוס את כל היהודים" כמו שנקרא השבוע במגילה - אז אותו דבר אצלם, רק עם הפילוג. יש בחרחור מלחמת אחים הרבה תועלות פוליטיות לשמאל, אבל הוא גם ערך בפני עצמו. תפיסת העולם שלהם גורסת שאין לך כלי מחזיק ברכה אלא הכאוס.

6 תארו לעצמכם שמחר בבוקר יריב לויין ושמחה רוטמן מכנסים (חלילה, היה לא תהיה) מסיבת עיתונאים ואומרים "טוב, שמענו את הקריאות הקצובות ד"

**אבל אז הגיעו הפיגועים
הנוראים, ושמחת החיים הפכה
לאבל. אדיר זיק היה פותח את
התוכנית בהקראת שמותיהם
של הנרצחים באותו שבוע,
רשימה שהלכה והתארכה**

הקווים של עמותת נט"ל, שלרוב מקבלים פניות בנושאי טרור ומלחמה, מדווחים על עלייה משמעותית בהתייחסות לרפורמה המשפטית והשפעותיה.

לפני כחודש אולי הייתי מזלזל בידיעה כזאת. מטיל ספק באמינות שלה. היום, לצערי, אני מאמין לה באמונה שלמה. קמפיין הכאוס וההפחדה צובר תאוצה מיום ליום, מדקה לדקה. אני לא יודע אם בסופו של דבר הוא יצליח לעצור, חלילה, את תיקון מערכת המשפט. אבל לגרום לתחושת פחד וחרדה אמיתיים לישראלים רבים - הוא כבר הצליח בגדול.

4 וזה כל כך מקומם. בעיקר כשמבינים באיזו ציניות וחוסר אחריות פועלים הקמפיינרים שמחוללים את ההפחדה הזאת, מה האינטרסים שלהם, ובאיזו קלות בלתי נסבלת הם מצליחים להסית אנשים תמימים, לגרום ל"מחיר נפשי" כלשון הדיווח מגלי צה"ל.

אתם מבינים? למה האנשים האלה פונים לעזרה ראשונה נפשית? בגלל שהשבוע פרסם משרד ההגנה האמריקני הערכה

מאוחדת מציגה:

סל הריון ולידה משתלם ברמה אחרת!

לקוחות מאוחדת שיא,
מגיע לכן ליהנות ממעטפת נרחבת של בדיקות ושירותים
במחיר המשתלם ביותר מבין כל קופות החולים

יועצת שינה
עד הבית!
החזר עד 445 ₪

3 ימי הבראה מילד 1-3
במלון/צימר
החזר עד 1,335 ₪

סל הריון ולידה
משתלם במיוחד
בשווי 2,000 ₪

דולה/תומכת
לידה אישית
החזר עד 1,670 ₪

ייעוץ עם
רופא מומחה
החזר עד 779 ₪

בחירת מנתח לניתוח קיסרי ראשון בהשתתפות עצמית
שערי צדק - 700 ₪ | הדסה - 700 ₪

קורס הכנה ללידה
הנחה של 50% או 536 ₪ (הנמוך מביניהם)

מאוחדת
רמה אחרת

***3833**
k.meuhedet.co.il

*בכפוף לתקנון השב"ן הנמצא באתר מאוחדת

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

למה להטיל ספק בכנות של חנן יובל? אברהם פריד וחנן יובל בברית הסולטן. צילום: שניאור ג'רופי

משלי: מדי פעם יוצא לי לצאת לרחוב ביחד עם מגישה בחדשות 12, ואני פשוט סופר את התגובות שהיא מקבלת לעומת התגובות שאני מקבל. ולא, זו לא תחרות בין בני זוג. זה משהו הרבה יותר דרמטי מזה.

זה סיפור יותר דרמטי אפילו מתוצאות הבחירות האחרונות. אולי אפילו יותר מהתיקון של מערכת המשפט. כי תכל'ס, הדיקטטורה הכי חזקה, ששלטה פה במשך עשרות שנים ללא מצרים, היא הדיקטטורה התקשורתית. כן, היא משפיעה אפילו יותר מבג"ץ. בעצם, למה להניח שיש תחרות בין שני גופים עם אג'נדה זהה שכל אחד מהם משפיע, מכריע, בזירה שלו? גם בבית המשפט העליון וגם באולפני החדשות יושב מיעוט קטן ומאוד קיצוני שבמשך שנים השליט את תפיסתו המגה-פרוגרסיבית על הרוב במדינה.

עד היום הציבור הימני צרך תמיד את החדשות שלו בערוצים המרכזיים במין מזוכים לא ברור. הוא נפגע, נעלב, התעצבן, אבל משום מה המשיך לצפות. לתת רייטינג. והנה, פתאום אנשים עוברים בהמוניהם לערוץ אחר. נפל דבר בעולם התקשורת. נפל דבר בעולם.

9 ואם פעם חשבנו שצפייה בחיים יבין וביורשיו האידאולוגים גורמת לשנאת דתיים או מתנחלים, להתעצמות גוש השמאל, לפגיעה בארץ ישראל, לשנאת נתניהו, הרי שהנתונים שהגיעו השבוע מער"ן ומנט"ל מלמדים אותנו שזה הרבה יותר מסוכן. יש לזה השלכות נפשיות. צריכה בלתי מבוקרת של התקשורת עלולה לגרום להפרעות בשינה, לחרדה ולדיכאון.

כמה משמח לגלות שיותר ויותר ישראלים נרפאים מזה, נגמלים מזה, ועוברים לתקשורת אחרת לגמרי. אדיר זיק היה בוכה משמחה. ●

קשה לי לחשוב על אומן צנוע, מלא באהבה ובעין טובה, בפתיחות ובסקרנות, יותר מחנן יובל. ולכן, כמה כואב היה לקרוא השבוע שהוא הודיע למארגני טקס יום הזיכרון במשכן הכנסת כי הוא מסרב להופיע בו

ואיך הוא יאמר? ובוא, הכנסת הייתה "גן חיות" עוד בזמן שאתה היית ב"שלושרים". פתאום עכשיו אינך יכול עוד? עזוב, פשוט עצוב, שקמפיין הפירוד וכל השיח הזה חלחל עד אליך. חזור בך, חנן היקר. אתה כבר שנים גשר מהלך. אנחנו צריכים אותך ככה גם בימים אלה. במיוחד בימים אלה.

8 אבל קרו גם דברים טובים בשבוע הקשה הזה. ליותר ויותר צופים נמאס ממה שקורה בימים אלה בערוצי התעמולה, והם משתמשים בשלט. הרייטינג של ערוץ 14 עולה ועולה ועולה, ובום! פיצוץ גלקטי. או כפי שדיווח השבוע רן בוקר, כתב התרבות של ynet: "ערוץ 14 מנצח את 'רשת' ואת 'כאן' בפריים טיים. למעשה ערוץ 14 הפך אמש לערוץ השני הכי נצפה בפריים טיים אחרי 'קשת'".

וואו. קשה להגזים בחשיבות האירוע הזה. אגב, באופן אישי אני לא זקוק לנתוני ועדת המדרוג. כמי שמופיע בערוץ אני רואה ברחוב את הכמות המטורפת של התגובות. יש לי פיפלי-מיטר

מויקרטייה! ראינו את השפחות באדום במיצג הנווד, צפינו בכתבות של דב גילהר על הונגריה ופולין, קראנו את הפוסט של ריטה - והשתכנענו. זהו, אנחנו מבטלים בזאת את התיקון של מערכת המשפט. תמשיכו לשלוט אתם".

נו, מה יקרה אז? הארץ תשקוט? מה פתאום. הפרוגרסיבים בארגונים השונים, והפרוגרסיבים במערכות התקשורת, יעברו מיד לכאוס הבא. הייתי מהמר שזה יהיה משהו שקשור לאבי מעוז. או שלמה קרעי. או אורית סטרוק. אבל מה אני יודע? הם תמיד יכולים להפתיע. הם תמיד ימצאו דמון חדש להפחיד מפניו. למה? כבר אמרנו. הכאוס, הפירוק של החברה הישראלית, הפגיעה בסולידריות הישראלית, באחדות, הם מצווה בפני עצמה בדת שלהם. עולם ישן עדי יסוד נפלגה.

7 לפני כשנתיים, כשאביב גפן חבר לאברהם פריד לדואט משותף, רבים חשדו בכנות הכוונות שלו. אני דווקא מאמין לו, כמו שכבר כתבתי בעבר. כן, מפגש אישי עם אברהם פריד, שירתו ואישיותו, הוא דבר שיכול לחולל שינוי עומק. אבל הרבה קודם, לפני למעלה מעשור, כשחנן יובל עשה את אותו הדבר - זה התקבל בהתרגשות על ידי כולם. קודם כול, למה להטיל ספק בכנות של חנן יובל? יש בו משהו לא אמיתי? יש לו פוזה בכלל? וחץ מזה, הדואט הזה היה חלק ממסע ארוך שאליו יצא יובל, בן קיבוץ משמרות של התנועה הקיבוצית, במטרה למצוא את הקשר האישי שלו עם האמונה והתפילות. לימים הוא אפילו הוציא "סידור אישי", פרויקט מרגש מאוד של ספר ודיסק, ובו לחניו הנפלאים לתפילות ולפסוקים (אגב, הקשר עם המקורות התחיל אצלו שנים קודם, כשביצע את שיריו של ר' שלמה קרליבך בפסטיבל הזמר החסידי וגם כשהחליט להקליט גרסה מרגשת משלו ל"שיר המעלות" ששר יוסל'ה רוזנבלט).

אבל עזבו רגע יהדות. קשה לי לחשוב על אומן צנוע, מלא באהבה ובעין טובה, בפתיחות ובסקרנות, יותר מחנן יובל. ולכן, היה כל כך כואב לקרוא השבוע שהוא הודיע למארגני טקס יום הזיכרון במשכן הכנסת כי הוא מסרב להופיע בו. "בכנסת הזאת", הוא אמר למארגנים, "של אלמוג כהן, של דודי אמסלם, של החברה גוטליב, של גלית דיסטל, של אריה דרעי שנהנה מההומור של אלמוג כהן, של יושב ראש הכנסת שבמקום לגעור בטינופות אוסר על הצילום שלהם, אין אפילו צדיק אחד שיקום ויזעק. זאת לא הכנסת שלי. לשיר שם בפני גסי הרוח האלה זה לעשות שקר גדול לעצמי. אוכל לא חסר ולא יחסר בבית משפחת יובל. על היושרה עבדתי כל החיים".

אחרי פרסום הדברים הוא התראיין והוסיף: "מביש מה שקורה שם. אמרתי שאני לא רוצה לבוא יותר. ואז ראיתי את המופע הגס של אלמוג כהן ואת מה שיושב הראש עשה - במקום להוציא כרטיס אדום, הוא אסר על צילום. לא דיברתי פוליטית אלא על התנהגות. מה שהולך עכשיו בכנסת זה התנהגות של גן חיות". נו באמת. אלמוג כהן אכן התנהג בצורה מבישה. ואכן, לא היה השבוע איש בימין שלא גינה אותו. אבל גלית דיסטל? "החברה גוטליב"? דודי אמסלם? אריה דרעי? נכון, הם כנראה לא בדיוק בדעות שלך, ובטוח שלא בסגנון שלך, אבל בגלל זה להחרים את הכנסת? בגלל זה להחרים את טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל?

ואם אתה כבר מפרט ככה, שם אחרי שם, את כל החיות בגן, אין לך איזה שם או שניים מהשמאל? שם כולם זה פריחת הכרכומים? מה דעתך על יוראי להב-הרצנו שעולה על שולחן בוועדה? על הצווחות של מירב בן ארי במליאה? מה אתה חושב על ניבול הפה של לפיד אצל אופירה וברקו, ובכלל השנאה שהוא לא מפסיק לחרחר כאן, לא מפריעה לך? למה נדמה לי שהצד השמאלי נראה לך אוטומטית יותר "ממלכתי", לא משנה מה

ועד המנות

59 ₪ /סט 6 יח'
STORSINT כוס יין,
זכוכית, 49 סנטי

בראש סרג' BOPO

מהמשלוח

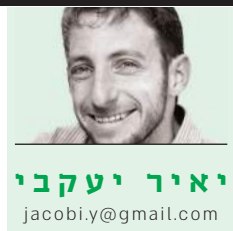
175 ₪
GOKVÄLLÄ
מעמד הגשה
34 ס"מ

איקאה מציעה לכם מגוון פתרונות וכלים מעוצבים
למשלוחי מנות מהודרים ולעריכת משתה פורים
פורים שמח!

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשלי"צ | נתניה
שעות פתיחה: א'-ד' 10:00-20:00, ה' 10:00-22:00, ו' 9:00-15:00.

ככה בוחרים תחפושת

מזה חודשיים שאני ואשתי בדיונים קדחתניים לגבי תחפושות הפורים של הילדים. איזה ילד יתחפש למה וכמה כל זה יעלה. התחפושות הכי מרשימה אגב הייתה הבעת העניין שעטיתי על פניי בכל פעם שאשתי ביקשה שנעבור יחד שוב על האפשרויות. היא אשכרה השתכנעה שזה מעניין אותי! עם קצת יותר מעוף עסקי הייתי משווק את מסיכת "פרצוף יעקביני קשוב" באמזון והייתי עושה מיליונים. אבל אני סוטה מהנושא.

מפה לשם מצאנו את עצמנו סגורים על רוב התחפושות לילדים מלבד תחפושת לילדה בת הארבע, שלצורך טור זה ושאר החיים תיקרא הפייבוריטית של אבא.

לאשתי היו כמה כיוונים לתחפושת בשבילה, הראשון שבהם כמובן - נסיכת הפרחים.

מה זה נסיכת הפרחים, מאיפה זה הגיע, רק השד יודע. בדיוק כמו הפרג באוון המון, גם תחפושת נסיכת הפרחים היא משהו שאין בו שום היגיון אף יום בשנה, אבל איכשהו היא מצאה לה מקום של כבוד בחג הפורים.

"מה זה אומר נסיכת הפרחים?" ניסיתי להבין מאשתי. "היא נסיכה והיא מקושטת בפרחים", אשתי הסבירה לי, כאילו אני הבעיה.

"תשמעי אני לא יודע עד כמה את מכירה מונרכיות", פתחתי הכי מתנשא שלי, "אבל בני אצולה נקראים על שם המדינה או המחוז שעליהם הם חולשים. זה שיש למישהי פרחים בשמלה עדיין לא עושה אותה נסיכה".

"אז נקרא לה נסיכת דנמרק ויהיו לה פרחים בשמלה, בסדר?" אשתי התעצבנה.

"הבת של פרדריק התשיעי?" שאלתי. "מה? מי זה פרדריק התשיעי?"

"מלך דנמרק", עניתי כמי שיש לו אובססיה למוסד המלוכה או לחילופין, גישה לוויקיפדיה. תבחרו אתם. "כן, שיהיה, היא הבת של פרדריק התשיעי".

"טוב זה לא מתאים, נשמה", השבתתי את כל הרעיון, "פרדריק התשיעי היה נוצרי אדוק. אולי פשוט תעטרי את הילדה בצלבים וזה".

"אני מבינה שאתה נגד שמלה עם פרחים", אשתי סיכמה את האירוע.

"בהחלט", אישרתי, והמשכנו הלאה. הרעיון הבא היה כמובן "רקדנית ספרדייה".

ממש כמו הפאנקיסטית, גם הרקדנית הספרדייה הייתה תחפושת שכבר בשנות התשעים לא הבנו מה לה ולחג הפורים אבל היא עדיין איתנו.

"זו רקדנית מספרד או שהיא רקדנית ממוצא ספרדי?" ביררתי מיד כדי לוודא שאנחנו לא מציאים בטעות שד עדתי מבקבוק. אשתי רק בהתה בי ואני החלטתי לפרש את הפרצוף הזה כבקשה להרחבה בנושא.

"אם מדובר ברקדנית שהיא ממוצא מזרחי אז אני חושש שזה לא יעבור טוב אצל החברים שלי מישראל השנייה, אם את מבינה", הסברתי לה, כאילו שיש לי חברים מישראל השנייה. "היא רקדנית מספרד!" אשתי התרגזה.

"ספרד ספרד, או נוסח ספרד?" חקרתי, שלא ניפול שוב כמו בסיפור של הסידורים.

"ארץ ספרד! יש לה קסטיטיות והכול. היא רקדנית מחבל הארץ שהוא ספרד".

"אם ככה אז אי אפשר מאמי, זה ניכוס תרבותי", יריתי מיד, "זה לא יעבור אצל החברים שלי מישראל הראשונה", הבהרתי, כאילו יש לי חברים שידו שהם ישראל הראשונה.

"אז גם רקדנית ספרדייה אתה לא בעניין". "לחלוטין לא. אם כבר אז רקדנית אשכנזייה".

"מה זה רקדנית אשכנזייה?" "זה כמו רקדנית ספרדייה רק שהיא אומרת נקדש את שמך ושיר של יום אחרי עלינו".

"יודע מה?", אשתי ניסתה להתקדם, "בוא נשמע אילו רעיונות אתה מציע".

"שתתחפש לנינג'ה גו הירוק", יריתי מיד, "תחפושת מצוינת". "נינג'ה גו ירוק זו תחפושת מצוינת לילדה?"

"כן". "זוהי קשור במקרה לעובדה שכבר יש לנו תחפושת כזו מהילדים הגדולים ושאתה קמצן?"

"שני דברים יכולים להיות נכונים בו זמנית, נשמה", חייכתי. מהמבט של אשתי הסקתי שהנינג'ה לא על הפרק. שזה כנראה לטובה, כי בכל זאת הוא משהו כמו ארבע מידות גדול על הילדה.

"מה לגבי תחפושת כלה?" ניסתה אשתי. "אני נגד".

"מה יש להיות נגד?" "כי בגיל ארבע היא לא באמת יודעת מה היא רוצה. היא חושבת שהיא רוצה להתחפש לכלה כי זה מגניב וזה מה שכל החברות שלה עושות. אבל כשהיא תגדל היא תתחרט. היא תבין שלא היה לה לאן למהר. שהיו לה עוד מספיק שנים להתחפש לכלה ושהיא יכולה בזמן הזה להתחפש למישהי שרואה עולם, לומדת מקצוע נורמלי ומפתחת תחביבים".

"אתה עושה סאטירה עכשיו, נכון?" נאנחה אשתי. "כן, זה מניפסט נגד נישואין בגיל צעיר", אישרתי.

"שמחה בשבילך", צליל ייאוש התחיל להתגבש לקולה, "אז אני מניחה שעל חיילת אין מה לדבר".

"חד'משמעית. שתתחפש לבת שירות". "דווקא בת שירות זה רעיון מגניב", אשתי התלהבה.

"כן, אבל לא במשרד הביטחון או בבתי חולים", הבהרתי. "אז בת שירות בבית ילד".

"לא כזה קל להתקבל מאמי, חבל להעלות לה את הציפיות". בסוף החלטנו לקרוא לנערה ולשאול את פיה.

"אני רוצה להיות רופאה!" ענתה הפייבוריטית של אבא מיד. "רעיון מעולה!" אמרנו שנינו יחד.

אשתי שמחה כי בזמן שכל הבנות יהיו בלרינות ונסיכות, הבת שלנו תשדר עוצמה וביטחון בתחפושת של אישה חזקה והישגית.

אותי לעומת זאת, כל זה לא עניין בכלל. כאבא, לי הכי חשוב היה שהילדה מאושרת ושמחה בתחפושת שלה, ושממש כמו הנינג'ה גו הירוק, היא בחרה בתחפושת שכבר יש לנו. לא סתם היא הפייבוריטית של אבא. ●

"אז גם רקדנית ספרדייה אתה לא בעניין".

"לחלוטין לא. אם כבר אז רקדנית אשכנזייה".

"מה זה רקדנית אשכנזייה?"

"זה כמו רקדנית ספרדייה רק שהיא אומרת נקדש את שמך ושיר של יום אחרי עלינו"

הבעיה בלרניות קומיקאי
זה אנשים כל הזמן
חושבים אתה צוחק,
למשל כשאת אלומר
"תתחדש על החולצה" או
"אברת, זה שוד"

אני: איזה כיף שאנחנו כבר לא
צריכים לחשוש יומיים פורים כמו
שעשינו כשארנו בלוד.
אלתי: נכון, אפשר להתחיל
לנקות לפסח כבר בשוון פורים.
אני: את יודעת, אולי בעצם
הפרצות לא היו נוראות כל כך.

ממה שאני מכין, אחרי
הבחירות הצד האמצעי
צריך להראות נדיבות
על מנצחים ולרפסיד

אלתי מתעקשת אקרצף את ארון
הילדים לכבוד פסח.
אני: לא לזה הקב"ה התכוון!
אלתי גוררת אותי הביתה שיכור
ממסיבת פורים ומנסה למנוע ממני לחבק
מנורת רחוב.
אני: זה רצון ה'!!!

ונהסוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בהוצאותיהם!

מתנות לאביונים בו ביום באמצעות מקימי

בזכות תרומתכם נלווה עוד משפחות עד לאיזון כלכלי - תרמו עוד היום!

בהמלצת רבני הציונות הדתית | **2835*** או באתר מקימי
עמותת חסד לזכרם של הרב מנחם ליבמן זצ"ל ובנו הקדוש שניאור שלמה הי"ד

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

תמחה את זכר אמ;לק

אם המצווה היא למחות את זכר עמלק, למה אנחנו כל הזמן מאמלקים?

על כן מצווה על כל אדם מישראל להחיות את זכר אמ;לק, ואם ייתקל בטקסט ארוך יותר מ־50 מילה לא יקראנו אלא ירפרף עליו במהירות 2X ומיד יאמר שהכותב הוא אפיקורוס, לפי שנאמר הווי דן את כל האדם לכף זכות, מכאן משמע שהווי דן לכף זכות, אבל מי שלא קוראים לו הווי מצווה עליו לדון לכף חובה. והמהדרין אינם קוראים ואינם מקשיבים כלל לנאמר, אלא רק מסתכלים מי הוא הדובר ולפי זה מחליטים האם הם בעדו או שהם בעד לקלל אותו קללה נמרצת ולהוריד את שיבתו בדם שאול.

ועמך כולם מאמלקים

והמהדרין מן המהדרין אף מאמלקים סרטונים, ואז מאמלקים את האמלוק ומולקים את ראשו של המאומלק. הכיצד? מחפשים ברשת סרטון של מישו שאנחנו ממש לא אוהבים, רצוי סרטון ארוך ככל האפשר שבו הרשע מסביר את דעתו באופן מנומק וברור. כעת חותכים מהסרטון קטע קצרצר אך מייצג (את דעתנו, לא את דעתו) ומעלים אותו לרשת בליווי הסבר של "תראו את הדביל הזה, אילו שטויות הוא מדבר" בשביל אלה שצריך לאמלק להם כי אין להם סבלנות לראות סרט באורך מלא של 12 שניות, ועכשיו כולם יודעים שהנ"ל דביל שמדבר שטויות, ואפילו לא צריך לראות את הסרטון כי מה זה משנה מה הוא אמר, הוא דביל וזה מאומת ומאומלק לחלוטין. אפשר גם לחתוך את הסרטון במקומות שונים ולהדביק אותם בצורה שתבהיר לקהל הצופים שהאומלל המאומלק לא רק דביל, הוא גם לא מסוגל לדבר בהיגיון ולחבר משפט למשפט. עובדה, תראו איך הוא קופץ מעניין לעניין, האמלק הזה.

האמלוק עצמו קל ופשוט. אנחנו עם קשה עורף, לכן אנחנו מאוד ממושמצים בכל הנוגע לעריפות. אם שר האוצר, לדוגמה, כותב בטוויטר שעל הרבה פחות ממה שעושים המפגינים נגד הרפורמה המשטרה פירקה במכות את מתנגדי הגירוש מגוש קטיף, ויחד עם זאת מוסיף שהוא בעד חופש הביטוי ונגד רמיסת מפגיני השמאל, הרי שמיד יוצצו בכל פינה אמלוקים המודיעים שסמוטריץ' דורש לרמוס פיזית את המפגינים. מה שמאשר בפעם המי יודע כמה את העובדה שמדובר בפאשיסט מסוכן שכבר ניסה בעבר לפוצץ את המדינה עם 700 ליטר דלק. איך אנחנו יודעים שזה נכון? עובדה, אמלקו לנו.

זה עובד כמובן גם לצד השני:

"ראית מה כתבה ההיא, שכחתי איך קוראים לה?"

"נו, מה הפעם?"

"היא אומרת שהיא מכבדת את הכרעת הרוב, אבל יחד עם זה..."

"בקיצור, מה היא אומרת?"

"רגע, זה מורכב."

"תאמלק לי."

"היא בעד הידברות ופשרה."

"הוציאוה ותישרף!"

כי אפשר להגיד עלינו הרבה דברים, אבל דבר אחד אי אפשר לקחת מאיתנו - אפילו ריקנין שבנו מלאים אמלוקים כרימון, קל וחומר מלאים שבנו. שנאמר: ועמך כולם מאמלקים לעולם יירשו ארץ, אם עדיין תישאר לנו ארץ אחרי כל האמלוקים ההדדיים. לכן, אגב, מפלגות כבר לא משקיעות במצע, כי מי צריך מצע כשאפשר מצה ומריבה, וגם מי שכבר משקיעה במצע עושה אחר כך מה שבא לה כי ממילא אף אחד לא קורא מה כתוב שם, מקסימום מאמלק.

על כן מצווה עלינו להתכנס בבתי הכנסיות מדי שנה בשנה לפני פורים ולמחות את זכר, כלומר זייכר, טוב אולי בעצם זכר, בכל אופן למחות את זייכר אמלק. ואז להחיות אותו ולאמלק, לאמלל ולאנפל.

ואם למישו יש בעיה עם זה - שימחה. ●

איך אנחנו יודעים שזה נכון? עובדה, אמלקו לנו. אילוסטרציה

אומרים שאפילו כשבן גוריון הקריא את מגילת העצמאות בתש"ח מישו מהקהל צעק לו: "יום שישי היום, תאמלק!" אז בן גוריון דילג ל"אנו מכריזים בזאת" ועד היום לא מפסיקים להתווכח פה האם כשהוא אמר "מדינה יהודית" הוא התכוון יותר יהודית, יותר דמוקרטית או יותר מה שאהרן ברק יחליט.

אומרים שהכול התחיל בבית כנסת אחד במזרח אירופה אי שם לפני המון שנים, כשהמתפללים כרגיל התווכחו האם בשבת זכור צריך למחות את זכר או את זייכר עמלק, עד שהרב דפק על הבמה ואמר שהשאלה היא אכן שאלה, אבל לא צריך בגלל זה להוריד זה את זה ביגון שאולה.

"אבל אומרים זכר - או זייכר?" שאלו המתפללים בזעם (הם מאוד הקפידו על מחיית זכר עמלק וכל מי שלא חושב כמוהם).

"השאלה היא האם ההברה הראשונה מנוקדת בסגול או בצירה", הטעים הרב.

"מגניב", אמרו המתפללים, "אז זכר או זייכר?"

"אם הניקוד הוא סגול, צריך לקרוא זכר", אמר הרב, "אם הניקוד הוא צירה - זייכר. אבל זה רק לפי ההגייה האשכנזית, כי הספרדים..."

"בקיצור?"

"כפי שאמרתי, השאלה היא..."

"תאמלק!"

"אני עמלק?" נדהם הרב.

"זכר או זייכר?!"

"אתם יודעים מה? תגידו גם זכר וגם זייכר ותעזבו אותי בשקט".

לא לגמרי ברור אם שם באמת נולד המנהג הקדוש למחות פעמיים את זכר, כלומר את זייכר עמלק, וגם לא בטוח לחלוטין שזה מקור המושג אמ;לק (ארוך מדי, לא קראתי). מה שכן ברור הוא שמאז ועד היום מקפיד העם היושב בציון על שני כללי ברזל: 1. לאמלק כל מסר ארוך או מורכב (שהרי למי יש סבלנות להקשיב).

2. אם יש ספק - אין ספק. כלומר יש, שהרי אמ;לק בגימטרייה ספק, זאת אומרת לא אמלק אלא עמלק, אבל למי אכפת. תאמלקו ונמשיך הלאה.

איש ושמו הווי

האמלוק הוא סלע קיומנו, סיבת הווייתנו, תמצית ה־DNA הזורם בדמנו. לפי חלק מהמפרשים האמלוק טבוע בנו עוד ממעמד הר סיני, כאשר משה התחיל לפרש את התורה ובני ישראל ביקשו ממנו לאמלק כי הקשבה זה לא הצד החזק שלנו. שנים רבות לאחר מכן שאול המלך נשלח להכריע את אמ;לק אבל גם הוא כנראה לא הקשיב עד הסוף, וכך האמ;לקים שרדו עד ימי מרדכי ואסתר ואפילו עד ימינו. אומרים שאפילו כשבן גוריון הקריא את מגילת העצמאות בתש"ח מישו מהקהל צעק לו: "יום שישי היום, תאמלק!" אז בן גוריון דילג ל"אנו מכריזים בזאת" ועד היום לא מפסיקים להתווכח פה האם כשהוא אמר "מדינה יהודית" הוא התכוון יותר יהודית, יותר דמוקרטית או יותר מה שאהרן ברק יחליט, כי אף אחד לא באמת קרא את מגילת העצמאות עד הסוף, כולם מתבססים על האמלוק.

וכאן שואל הבן: אם בשבת זכור אנחנו קוראים את המצווה למחות את זכר אמ;לק, כיצד אנו מתירים לעצמנו לאמלק כל הזמן? ואף אתה הקקה את שיניו ואמור לו מה אתה שואל כל כך הרבה שאלות, נודניק, תאמלק ותעזוב אותי בשקט. מה עוד שמצוות מחיית אמ;לק אינה נוהגת בדורנו, שכבר התערבב אמ;לק בין כל העמים וכל העולם מאמלק היום חופשי חופשי. ויש אומרים להפך, כל העמים לא מאמלקים אלא מנהלים תרבות דיון מכבדת, על כן אנחנו לא הולכים בחוקות הגויים ולא מקשיבים לאף אחד, בטח שלא מכבדים. ולגבי השאלה איך זה מסתדר עם המצווה למחות את זכר אמ;לק, לא קשיא: אל תקרי מְחִייה מלשון למחות אלא מְחִיה מלשון לחיות, לפיכך המצווה היא להחיות את זכר אמ;לק ולהמית כל סיכוי להקשבה, דו־שיח או דיון.

קשה באימון? תרפרפו!

כונטוס

YES to FRESH

מרענן לכם את הרגע!
עכשיו במגוון טעמים נפלאים

גם סוכריה
מנטה

ליימן שליסל
השם שמאחורי האיכות
חברה שומרת שבת

באישור הרבנות הראשית לישראל

דובר שלום לכל זרעו

תעצומות הנפש של ההורים השכולים, שמוצאים מקום לאחווה והקשבה דווקא בימים הקרועים הללו, ילוו אותי אל ימי הפורים שמחברים את העם המפורד בשמחה המשותפת

הגב ולהגיד: אפשר לתעל את העצב העמוק לאמונה, לעשייה, לפעולה.

כבר לא עבדי אחשוורוש

אבל איך מצליחים לשמוח ממש? אולי קוראים את המגילה קצת אחרת. הרי אנחנו מגיעים אל קריאת המגילה עטורים פאות מצחיקות וכובעים מוגזמים. אנחנו מגיעים לקריאת המגילה כשאנחנו בעצם יודעים את הסוף. נגן הפסנתר החשמלי כבר איתנו ומייד אחרי המגילה תתחיל ההרקדה. אבל זה לא ככה. כלומר, זה לא היה ככה. כשיהודי מאה עשרים ושבע מדינה מרגישים שהכול סוגר עליהם, המציאות שהם פוגשים היא אכן מאיימת. כשמרדכי היהודי מציע שק ואפר לרבים, הוא עושה את זה כי המצב אבוד. כשאסתר מבקשת שיצומו עליה ולא יאכלו ולא ישתו שלושה ימים, והיא כאשר אבדה - אבדה, היא באמת לוקחת הימור גורלי על החיים שלה. היא מבינה שהחיים והמוות של כל העם שלה, על כל תפוצותיו - תלוי מנגד, תלוי בה. היא עושה צעד שהסיכוי שלו להצליח זעיר. אישה לבדה בתוך ארמון ענק, מאובזר, מלא בשרים ויועצים ומשרתים ומשנה למלך שכבר יצא לדרך עם גזירת השמדה. איזה סיכוי יש לאישה קטנה, נרמסת, להצליח?

אנחנו ניגשים לקריאת המגילה כשאנחנו יודעים את הסוף הטוב, אבל השנה אפשר להזדהות עם הצער, החרדה הקיומית והתחינה מעומק הלב. לזעוק עם מרדכי, להתחנן עם אסתר, ואז, כשיבוא הסוף הטוב, לנשום בהקלה ולדעת שיש בורא לעולם ומשגיח, והוא אחראי גם על ארמונות מרוצפים בבהט ושש, וגם על מדינה שאזרחיה חובטים בעצמם מבפנים והיא מוכת טרור מבחוץ. אולי השנה אם ניכנס לתוך המילים של המגילה, נתעודד, ניזכר שאנחנו לא לבד. ממש לא לבד. כל כך לא לבד, שאנחנו לא עבדי אחשוורוש. אנחנו כאן במדינה משלנו אחרי אלפיים שנות, כן, עם האובדן והקושי והכאב. אנחנו לא חיים תחת שלטון זר ולא תחת מלך או פריץ או סולטן, ואת זה צריך לזכור גם בימים קשים וכואבים. האיום הקיומי היחיד היום, כך אני מרגישה, הוא מבפנים.

וגם זה, גם זה הוא לקח של פורים, שכל עניינו הוא להדביק את העם המפורד הזה במשולחי מנות, במתנות לאביונים, בסעודה משותפת ומקרבת לבבות. איך ניכנס לחג כשאנחנו נאבקים זה בזה בלי הפסקה?

ואם נחזור למשפחות הנרצחים והפצועים ונאזין להן, נלמד מה חשוב כשפוגשים את האמת החשופה של החיים והמוות. משפחתו של נדב וינברג, קצין הצנחנים שנפצע לפני חמישה שבועות בעיר דוד, מבקשת אחדות. לפני שלושה שבועות התכנסו, לבקשתה, חברי כנסת מסיעות שונות, קראו יחד פרקי תהילים לרפואת נדב ואמרו זה על זה דברים טובים. אלעזר שטרן שיבא את איתמר בן גביר, אורית סטרוק דיברה טובות על רם בן ברק ומיכאל ביטון דיבר בהערכה על לימור סון הר-מלך. גם אמא פלאי דיברה על אחדות, גם אסתי יניב ומשפחת אופנר. יש תקופות שבהן אחווה והקשבה הן לא סיסמה יפה לתלות על הקיר. הן קשות, שוברות שיניים ומכווצות בטן, אבל הן כורח המציאות. שנזכה לפורים שמח ורגוע. ●

אנחנו ניגשים לקריאת המגילה כשאנחנו יודעים את הסוף הטוב, אבל השנה אפשר להזדהות עם הצער, החרדה הקיומית והתחינה מעומק הלב. לזעוק עם מרדכי, להתחנן עם אסתר, ואז, כשיבוא הסוף הטוב, לנשום בהקלה ולדעת שיש בורא לעולם ומשגיח

כמה הייתי נותנת כדי שיהיה לי פורים של ילדים. חג שכולו צלופן מרשרש, ממתקים עוברים מיד ליד, בדיקת שלל של ביסלי-שוקולד ובריתה לחדר כדי לאכול חטיף בלי רשות מתחת לשולחן. כמה הייתי רוצה שיהיה לי פורים של ילדים, שבו שומעים מגילה ומרעישים בקול בהמון, עד שהמבוגרים כבר מהסים ואומרים בחיוך שהגזמנו. כמה הייתי רוצה שיהיה לי פורים של ילדים עם הרקדות מקפיצות, סעודה מלאה צחוק ודגדוגים. כמה הייתי רוצה שפורים - יהיה פורים.

אבל הלב מושך למטה. בלתי אפשרי להסיט את המחשבות מהלל ויגל, בחורים צעירים ויפים, שהעשייה שלהם, הלב הרחב, האכפתיות, החתירה לחיי נתינה ומשמעות מתגלים עוד ועוד בכל יום שעובר. איך אפשר שלא לחשוב על המשפחה. איך פתאום ברגע אחד נעקרים שני שתילים מהערוגה הזאת שנטפחים במושך שנים, מתפללים ודואגים, ומכבסים ומחבקים וגוערים ומייחלים וברגע אחד - אין. איך אפשר לשמוח כשאלן גנלס, יהודי שהתנדב לצה"ל למרות שהוא בכלל אמריקני, ושחבריו אמרו עליו שהוא אדם שכולו טוב - נלקח ככה פתאום? איך אפשר להיכנס לפורים כשחודש אדר הוא חודש רצוף אזכרות: שמונת הנרצחים ביישיבה לצעירים בראש חודש, 17 הנרצחים בקו 37 בחיפה, והרב אלי ודינה הורוביץ בקריית ארבע, וחמישה בני משפחת פוגל באיתמר, והפיגוע המחריד, שהיה כל כך מזמן אבל הוא בלתי נשכח, בדינגוף סנטר בתענית אסתר שבו נרצחו 13 אנשים. ופיגועי השנה שעברה. כן, רק שנה עברה מאז חודש אדר תשפ"ב שבו היו פיגועים רבים ו11 שוטרים ואזרחים איבדו את חייהם. ויש עוד, ברור שיש עוד. לא יספרו מרוב.

שליחות בימי השבעה

אז איך שמחים בחודש כזה, בחג כזה שהוא רצוף ימי זיכרון לפיגועי עבר והווה? או יותר נכון, במה נאחזתי השבוע כדי לא לטבוע בים היגון, בתהום של האין? קודם כול התבוננתי בכוחות החיים של האימהות השכולות. האמונה המדהימה של דבורי פלאי, אמם של יעקב ואשר, שסיפרה שימי השבעה על שני הפרחים הרכים שלה היו בשבילה שליחות. אישה שחזקה את המנחמים באמונה, בתעצומות נפש שקשה להבין מגנין הן. אני מקבלת כוח מאסתי יניב, שביום ראשון, בבית החולים, כשהיא עדיין לא יודעת איך תצלח את הימים הבאים, היא מחפשת את נקודות החסד שהקב"ה עשה עם המשפחה לפני המכה הגדולה. רגע לפני או רגע אחרי שחתמה על תרומת איברי בניה, היא מכוונת את הנוער ללימוד תורה ולשירות משמעותי לטובת המדינה ולחלוקת מרק לחיילים.

ואני מקבלת כוח מהורים שכולים ותיקים שפועלים כבר שנים כדי לעשות טוב. למשל רעיה ויוסי אופנר, שבנם אבי נפל באסון המסוקים ומשנת תשס"ב הם מארגנים בכל שנה חודשיים של מסע בשביל ישראל, בלימוד משותף, בשיח. גם השנה משפחת אופנר מסרבת להיכנע לרוחות הקריעה שמנשבות מסביב. למסע השנתי שהחל לפני כמעט שבועיים הם קראו "הסיפור של כולנו". אנשים מכל המגזרים מגיעים אל השביל, מטיילים ומשוחחים ולומדים זה על זה ועל עצמם ועל המדינה. איזו עוצמה! אני נושמת עמוק ומנסה לזקוף את

מאחלים ומאכילים פורים שמח לא ילד בלבד!

**'בית התבשיל'
מזמין אותך לשמח
משכחה בימי הפורים.**

בית התבשיל דואג לתת לאלפי משפחות
סעודות חג מבושלות מפנקות ומשמחות
על לפתח ביתם,
לפורים הכי שמח!

שתי סעודות פורים - מתנות לאביונים

ילד	שני ילדים	משכחה	שולחן
₪ 72	₪ 144	₪ 432	₪ 720

מחכים לשמחה שלך
1800-350-535
לתרומות באתר: www.bhi.org.il

**בית
התבשיל**
שלא ישאר יהודי רעב

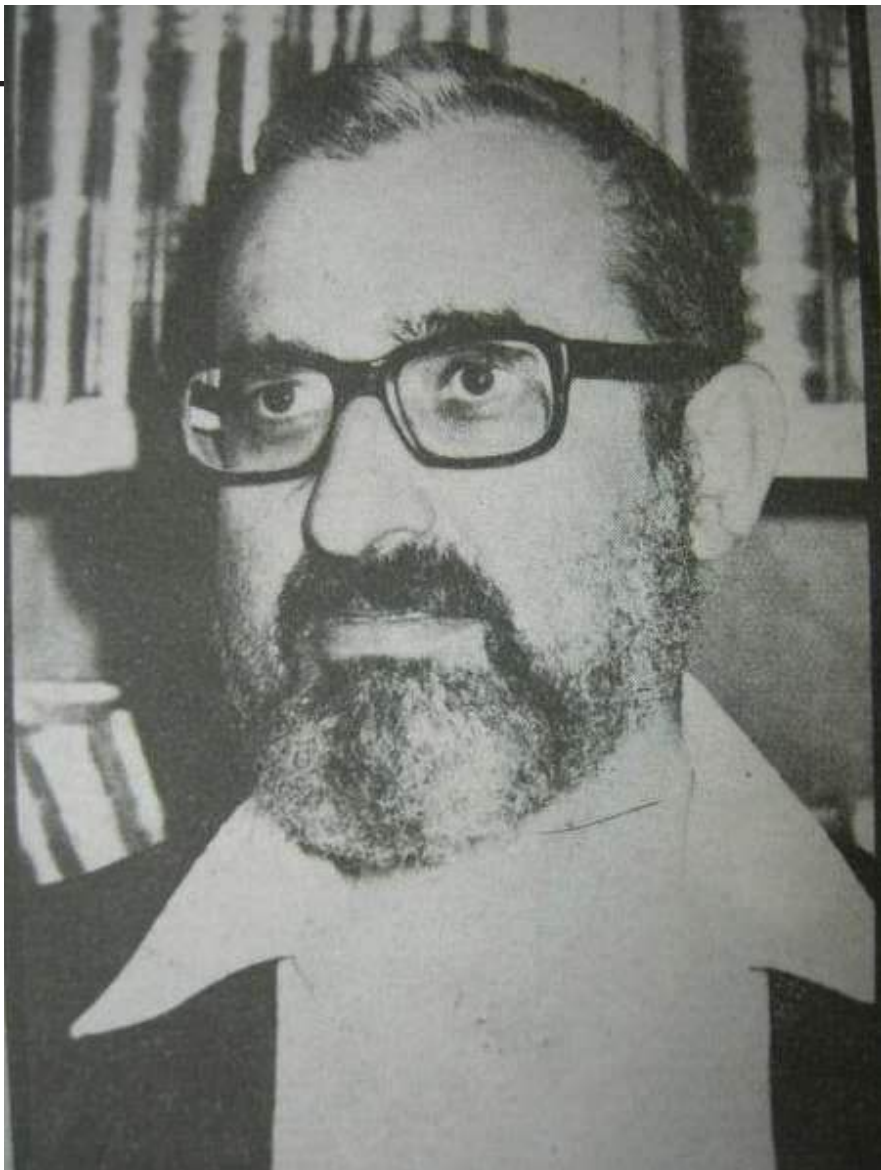

"המורה הכי צ'יכ'ה בישיבה"

בגיל 86, כשהיא נעזרת בהליכון, ממשיכה המורה
לאנגלית שושנה סילברט להגיש תלמידים לבגרות, לא
ליותר לאף אחד ולסיים עם אחוזי הצלחה גבוהים.
אחרי עשרות שנות שליחות חינוכית שתחילתן
בארצות הברית ורובן בבאר שבע, וכשמשפחתה
הענפה ממלאת גם היא את סדר יומה, המורה
המיתולוגית ממשיכה לפתוח את סלון ביתה לכל
תלמיד וגם לערוך מסיבת פיצות אחרי הבגרויות

ראומה הררי // צילום: נעמה שטרן

הקים את הישיבה התיכונית בבאר שבע בשליחות הרב נריה. הבעל, הרב אברהם סילברט ז"ל

מתארים את השיחות שמתקבלות לנייד מהמורה לאנגלית, שלא מוותרת ומחכה להם בכל פעם מחדש. ויש גם שיחות מסוג אחר: משה ששבר את הרגל ושהה חודשיים בבית מספר שקיבל שיחות התעניינות קבועות בשלומו מהמורה סילברט.

אתם מסיימים כיתה י"ב. מה תיקחו הלאה מהמורה שושנה?

"נחישות", אורי שוורץ עונה מייד, והאחרים מהנהנים. "אני רואה את המורה עולה לפה, מגיעה עם הליכון, בכל מצב. אנחנו יודעים שבעלה נפטר, שהבת שלה נפטרה לא מזמן, והיא לא מוותרת. המורה ממשיכה להגיע ללמד. גם בקורונה, היינו נכנסים עם מסיכות והיא הייתה אומרת לנו שנוריד את המסכות כי היא לא שומעת אותנו..." הוא מחייך.

ויש תלמידים שהשם סילברט הוא כבר מותג ידוע במשפחתם: "היא לימדה את ההורים שלי ואת דודים שלי בבאר שבע", מספר אלקנה אטדגי, "והיום היא מלמדת אותי ואת אחי הקטן פה בישיבה".

בחדר המורים אחד המורים ניגש אליי ומספר שהוא לימד כבר בכמה בתי ספר, אבל דבר כזה הוא עוד לא ראה. "המורה שושנה יושבת בחדר המורים ומרימה טלפונים לתלמידים: לא ראיתי אותך בשיעור, בוא ללמוד איתי. נחזק אותך שתצליח. אכפת לה מכל תלמיד".

"קמתי מהשבעה וחזרתי ללמד"

כשנכנסים לדירתה הצנועה של סילברט בקריית משה בירושלים, מגלים על הקיר עץ משפחתי גדוש תמונות. היא ממחרת לעדכן אותי בחיוך רחב שהעץ ברוך השם לא עדכני ונוספו לו צאצאים. הנכדה שמבקרת אותה כעת הביאה את שתי הנינות, שישנות בעגלת תאומות.

שושנה סילברט, ילידת 1937, היא הקטנה מבין חמישה ילדים להורים שהיגרו מרוסיה

כשהם מספרים לה שהציונים לא היו כל כך טובים, היא ממחרת לעודד: "זה רק שלושים נקודות, ומי שרוצה תמיד יכול לבוא ללמוד איתי", וכולם יודעים שהיא מתכוונת לזה.

"בזכותה יש לי בגרות", אומר התלמיד אורי שוורץ בפשטות, "אם המורה לא הייתה תופסת אותנו באוזניים, מרימה טלפונים, אפילו לאמא שלי, שנעשה בגרות - לא היינו עושים". ינון אליה שימרון, שלמד אצל המורה בכיתות ט' וי', מתאר כיצד התעקשה לגרום לו לעלות הקבצה באנגלית, משלוש יחידות לארבע. "היא כל הזמן אמרה לי: 'יאללה, קיבלת ציון טוב, תנסה לעלות. תנסה להשלים בחופש'". היא כל הזמן ביררה עם המורה של ארבע יחידות אם אני יכול לעלות. היא דאגה לי ורצתה בשבילי".

"המורה לימדה אותי אנגלית מכיתה י"א", משתף יאיר וינברגר. "עברתי ללמוד איתה בתחילת שנה שעברה. היא עזרה לנו בצורה לא רגילה. היא ישבה איתנו המון שעות", הוא אומר. "בעבר המורים פחות ידעו לעזור לי ללמוד אנגלית. הבנתי תמיד שאנגלית זה מקצוע חשוב, אבל היה מאוד לא כיף ללמוד בכיתה".

האווירה בכיתה חמה ומחויכת. המורה שושנה מקשיבה, והתלמידים מרגישים בנוח לשתף גם בתלונות. שימרון משתף שבכל פעם שמסיימים מטלה בשיעור אי אפשר פשוט ללכת. "אצל המורה שושנה, אם סיימת היא אומרת: סיימת? יופי. קח עוד. אי אפשר לשבת אצלה בשקט", הוא מוסיף בחיוך. אבל למרות ואולי בגלל הדרישות הגבוהות, בכיתה שוררת הסכמה מקיר לקיר שאלמלא המורה הם לא היו רושמים לזכותם את ההצלחות. כך למשל, תלמידי שלוש יחידות בשיעור הזה מספרים כי כולם מתכוננים יחד עם

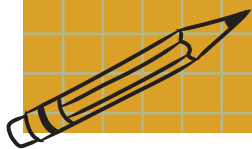
מורה שושנה סילברט פוסעת במסדרון הישיבה לצעירים. למרות שלאחרונה החלה להיעזר בהליכון, צעדה נותר נחוש. היא סוקרת במבטה את העוברים במסדרון, ועם חיוך על שפתייה שואלת לשלום התלמידים. התלמידים מברכים אותה לשלום והיא מתעדכנת בתוצאות המבחן האחרון שעשו. הנוכחות הלא טריוויאלית של סילברט בלב המסדרון ההומה נערים שצעירים ממנה בשבעה עשורים היא חלק בלתי נפרד מנוף הישיבה.

פעמיים בשבוע בין השעות אחת בצהריים לשבע בערב מתייצבת המורה שושנה סילברט בישיבה לצעירים הצמודה לישיבת מרכז הרב בירושלים ומעבירה שיעורי אנגלית. מאוחר יותר בערב היא תקבל תלמידים ללמידה פרטנית בסלון הפשוט שבביתה הסמוך לישיבה. "הכול בהתנדבות", היא מוסיפה בחיוך רחב. חלקם הגיעו אליה בלי ידע בסיסי, חלקם בלי מוטיבציה ללמוד ולהצליח, והיא בנחישות ובחום מגייסת אותם ללמידה ולהצלחה. המורה בת ה-86, שממשיכה ללמד הרבה אחרי גיל הפרישה, מעידה שהישיבה והתלמידים הם הבית שלה. "הכול פה קרוב, וזה אחד הדברים שאני מאוד אוהבת. הישיבה קרובה אל הבית והתלמידים יכולים לבוא. זה כמו הבית. כשאני עולה במדרגות ואני נכנסת לישיבה, אני מרגישה שכל הדאגות שלי נעלמות. אני נכנסת ומרגישה פה בבית".

חמ"ל של טלפונים

השיעור מתחיל, סילברט עומדת מול תלמידי י"ב. היא קטנת קומה, בוחנת במבט יציב את התלמידים, שואלת על תוצאות הבחינה בעל פה.

"יש לי הרבה מרץ. אני תמיד אומרת שאם היה ריטלין כשהייתי קטנה, אני בטוח הייתי מקבלת. הבדיחה הגדולה היא שאני לא פורשת. לא מזמן הישיבה עשתה מסיבה לכל הפורשים. אחד הפורשים היה תלמיד שלי כשהיה בכיתה ו'"

"יש אצלי תזונות ביקורים של 45 הנכדים הנשואים". משפחת סילברט המורחבת

10% הנחה
לקוראי
בשבע
בהוספת
קוד קופון 102

ההגדה **החדשה** לפסח עם פירושים וחידושים, כוונות ותובנות מאת הרבנית ימימה מזרחי

מזמינים עכשיו - ומקבלים באחריות עד ליל הסדר
חפשי "פרשה ואישה" בגוגל: www.parasha.org

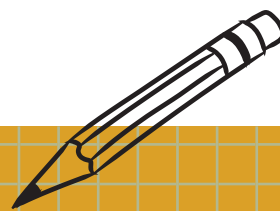
פרשה ואישה

לברוקלין. מגיל צעיר הייתה פעילה בבני עקיבא. "זה שינה את חיי, שם פגשתי את בעלי אברהם. דמות יוצאת דופן", היא אומרת ועיניה נוצצות. "הוא היה מדריך במחנה קיץ. עוד לפני כן, בשנת 1954, הגעתי לארץ למכון למדריכי חו"ל וחזרתי לארצות הברית לשליחות מטעם בני עקיבא, להדריך קבוצות חניכים. התחתנו בשנת 1956 בווינגטון. כשהתחתנו, אמא שלו הייתה מאוד חולה. הדבר הראשון שעשינו שם היה להקים סניף של בני עקיבא. אנשים אז לא ידעו אפילו שקמה מדינת ישראל. השליח הראשון בארצות הברית היה הרב חיים דרוקמן, הכרנו אותו ומאז הייתה בינינו חברות לכל החיים. בעלי פעל באותה שנה רבות. חברות שלי אמרו 'עד שהגעתי, לא ידענו מה זה ארץ ישראל'. לא למדו על זה, אפילו בבתי ספר יהודיים. אני אומנם גדלתי בבית מאוד ציוני, אבל ההורים של בעלי לא היו כאלה. אמא שלו לפני מותה אמרה לנו: אל תלכו לפלשתינה, מה רע לכם באמריקה?". כתוצאה משנת השליחות שעשו בני הזוג עלו לארץ 800 יהודים (כמחציתם חזרו לאחר מכן לארצות הברית). "בעלי מאוד השפיע על החיים הרוחניים במקום, ואני עבדתי איתו", היא מוסיפה בצניעות.

כשבני הזוג עלו לארץ, עבד בעלה כמנהל תיכון בכפר הרא"ה, והיא לימדה בבית הספר. "למדתי בקולג' אנגלית, והשלמתי את הלימודים בארץ. כשנולדו הילדים הפסקתי ללמד, וחזרתי רק כשהילדה הצעירה ביותר התחילה ללכת לגן. באותה תקופה נשים לא עבדו. לא היו מעונות, התחילו ללכת לגנים בגיל חמש", במהלך השנים נולדו לבני הזוג שש בנות.

השניים המשיכו בעבודה בכפר הרא"ה עד שהרב נריה שלח אותם למשימה הבאה. "הוא בנה בבאר שבע בניין ישיבה מפואר ולא היו שם תלמידים. הייתה לי אסתמה, והרב נריה אמר לבעלי: קח את אשתך, ותראו מה קורה עם הישיבה. באר שבע טובה לאסטמה..." שושנה צוחקת. "בעלי חזר לרב נריה ואמר לו: טוב, אין תלמידים - אפשר לסגור את המקום. ואחרי חמש דקות הוסיף: אז אני אקח את זה".

בשנה הראשונה בעלה נסע מדי שבוע מכפר הרא"ה לבאר שבע. הוא היה נוסע בתחילת השבוע וחזר בימי שישי שעה לפני שבת, כשהיא נשארה בכפר הרא"ה עם הילדים. "אני תמיד הייתי שותפה לשליחות שלו. מה שהיה צריך לעשות - עשיתי". אחרי שנה הם עברו לבאר שבע. "בעלי ניהל את הישיבה התיכונית ובמקביל פתח את

אורי שוורץ, תלמיד כיתה י"ב: "אני לומד ממנה נחישות. אני רואה את המורה עולה לפה, מגיעה עם הליכון, בכל מצב. אנחנו יודעים שבעלה נפטרה, שהבת שלה נפטרה לא מזמן, והיא לא מוותרת וממשיכה להגיע ללמד. גם בקורונה, היינו נכנסים עם מסיכות והיא הייתה אומרת לנו שנוריד את המסכות כי היא לא שומעת אותנו"

הצטרפתי. ידעתי שהוא רוצה להקים מוסד, וצריך שיהיו מורים טובים וקבועים, מורים שעובדים מרצונם, מורים שישארו ולא יברחו", היא אומרת בעיניים בורקות. "אני זוכרת סיפור של מורה באולפנה בערד שקיבלה עבודה יותר טובה ובאמצע השנה עזבה את העבודה. שנינו אמרנו 'זה לא ייתכן!' אז אני לקחתי את מקומה. זו הייתה הרגשה של שליחות".

סבתא יאללה

נכדיה של סילברט קוראים לה "סבתא יאללה", כי היא תמיד מניעה אותם הלאה: "בואו נתקדם, בואו נספיק עוד משהו". עם המוטו הזה לחיים המשיכה סילברט גם לתחנה הבאה בחייה. כשעזבה את באר שבע ועברה לירושלים הייתה כבר אחרי גיל פרישה, אבל בחרה להמשיך ללמד. "יש לי הרבה מרץ. אני תמיד אומרת שאם היה ריטלין כשהייתי קטנה, אני בטוח הייתי מקבלת", היא אומרת בהומור עצמי אופייני, ומוסיפה: "הבדיחה הגדולה היא שאני לא פורשת. לא מזמן הישיבה עשתה מסיבה לכל הפורשים. אחד הפורשים היה תלמיד שלי כשהיה בכיתה ו'", היא אומרת בצחוק מתגלגל.

יש דברים בהוראה שלך שהשתנו עם הגיל?

"כשהייתי מורה צעירה הקפדתי על דברים אחרים, אך עם הזמן תוכנית המשרד השתנתה ונתנה למורים מרחב. אני יודעת שאני מקלה היום, זה אולי חיסרון אצלי, אבל חשוב לי שהם יעברו, שהם יצליחו", הם משתפת בכנות.

בירושלים היא לימדה באולפנת צביה ובישיבה לצעירים, שבה היא מלמדת עד היום. "אני מאוד אוהבת את הישיבה וללמד את התלמידים. אני יודעת שאני עוזרת לתלמידים באנגלית, ועוזרת להם לקבל תעודת בגרות, בלי זה אין להם עתיד בחיים. לפעמים זו הבגרות המינימלית, אבל אני מרגישה שזה חשוב, כי אני רוצה שהם יתקדמו בחיים. אני אומרת להם את זה כל הזמן", היא אומרת בנחישות. "לפעמים אני פוגשת תלמיד מאוד חלש, ואומרת לו: אתה לא רוצה? אל תלמד, אבל בגרות לא תהיה לך".

היא משתפת בסיפור על תלמיד שהגיע בכיתה ט' והכריז שהוא רוצה כל החיים ללמוד בישיבה גבוהה ולכן הוא לא צריך אנגלית. ההורים לחצו עליו, אפילו הסבתא שלו, אבל הוא לא רצה. "אני לקחתי אותו בידיים. הוא הגיע אליי הביתה, למד, התקדם ועבר בגרות בהצלחה. עד היום אני עוקבת אחריו, וזה עשה לי טוב לראות שהוא השתכנע והצליח. בהמשך הוא בעצמו שכנע תלמידים צעירים יותר להתגייס ללמידה".

אצל סילברט, כאמור, הבית והעבודה הם היינו

הן. ביתה משמש אכן שואבת גם לתלמידים ממוסדות נוספים שגוררים פער באנגלית ובאים לעשות אצלה את ההשלמות. אחד הטקסים שנוסדו בביתה הוא החגיגה לאחר הבגרות באנגלית: התלמידים באים לחגוג איתה בביתה, מזמינים פיצות, מדברים על החוויות שצברו במשך שנות התיכון ובעיקר מכירים לה טובה.

"לא כמו מורה, כמו אמא"

את מלמדת כבר עשרות שנים עם ניצוץ בעיניים. איזה טיפ את יכולה לתת למורים שנשחקים בעבודה?

שושנה סוברת שהדבר הכי חשוב הוא הקשר האישי עם התלמידים. "לפעמים תלמיד עובר משבר ואני מעודדת אותו, מדברת איתו, מזמינה אותו אליי הביתה. מבררת אם יש משהו מסוים שמציק לו, אם אפשר לעזור לו. אני מכירה אותם בשמות, ואת הקשרים המשפחתיים. אני מכירה את מערכות הקשרים: חברים, קרובים של קרובי משפחה, בני דודים של בני דודים. אני מלמדת בנים של תלמידים". שושנה דואגת לא רק לאנגלית, היא נמצאת בקשר גם עם היועץ בישיבה ומנסה להבין מי התלמיד שנמצא מולה, מה הסיפור שלו ואין אפשר לרתום אותו ללמידה. "חשוב שלגנד עיני המורים יעמוד תמיד עתיד התלמידים, כי הם קובעים את עתידם".

הרב דוד שמחון, מנהל התיכון בישיבה מזה 30 שנה, זיהה בה את הנחישות והרצון ללמד אנגלית ואת אמונתה בתלמידים. "מבחינתי היא המורה הכי צעירה בישיבה", הוא מעיד, "היא דוחפת את התלמידים, לא מוותרת עליהם. מעבידה אותם קשה, דורשת עבודות. היא לא מתנהלת איתם כמו מורה, היא כמו אמא שלהם, מקשיבה ודואגת. היא מאמינה בהם ואומרת: אתה תעבור בגרות, אני מאמינה בך, וזה עובד. תענוג לראות מורה שההוראה שלה היא שליחות נטו". הוא מספר על תלמיד שהגיע לכיתה י"ב לאחר שלא למד אנגלית בשנות התיכון. למרות הפער שושנה אמרה לו: "תחליט שאתה רוצה ללמוד - ואני מבטיחה לך שאני אעזור לך", והוא למד איתה והשלים את הפער.

למרות גילה המתקדם, גם בימי מגפת הקורונה שושנה יצאה ללמד. "יש לי חברה שאומרת: תגדי להם שגיל לא קובע!". ההוראה החייתית ושימחה אותה באותם ימים. "אני לא מבינה איך הצלחתי להיות בתקופות הללו לבד, לעשות ליל סדר עם השכנה בלי ילדים, בלי משפחה?" היא תוהה בקול.

לא מזמן היא קמה מאבל על בתה. "היא נפטרה צעירה, אבל השאירה משפחה לתפארת". אך שושנה לא נותנת לכאב להכריע אותה: "אני מזמינה את הילדים שלה לשבת. בכל שבת מגיע אליי זוג נכדים אחר. יש תור מסודר, יש 45 נכדים נשואים. אני מכינה הכול ושולחת לנכדים אוכל. יש לי בעיה עם הליכה, אני הולכת עם הליכון, וזה דבר חדש. אבל בבית אני עושה הכול. כל בוקר הולכת לבריכה ומטיילת עם ההליכון".

מה החלום שלך?

"החלומות שלי לעתיד הם להמשיך ללמד כמה שאני יכולה. להמשיך לארח את המשפחה, להמשיך לבשל להם".

שושנה מראה בגאווה חוברת שהוציאו בני משפחתה ומספרת את הסיפור המשפחתי. היא מסבירה שהפסוק "קטונתי מכל החסדים... עתה הייתי לשני מחנות" הוא המוטו המשפחתי. "בעלי ואני עלינו לארץ שנינו לבד, ועתה היינו לשני מחנות, ברוך השם אנחנו מונים מאתיים נפשות".

צילום: אולפנת בני ערד

"הרגשתי שליחות להיות מורה במקום שבעלי הקים". אולפנת ערד

עדיף בעל פגום שמוכן להשתנות ולתקן מאשר בעל "מושלים" שתקוע במקום.

"מה אני צריך לעשות? מה אני עושה לא טוב?" שאל בבלבול.

עניתי לו: "זה לא מה אתה עושה לא טוב, אלא מה המקום הנפשי שממנו אתה פועל בקשר. אתה לא באמת בתוך הקשר, אתה נגרר, אתה מגיב...אתה לא בוחר בלאה כשתך"

אשר ענה בייאוש: "אני לא מבין למה אני צריך את הטיפול הזה, טוב לי, אני לא רב איתה כמעט, אני עושה עבורה הכל, מה אני צריך לשנות? מה רע?"

"להיות במסירות נפש, להתעניין בה, להכיר אותה מה היא אוהבת מה היא צריכה. מה היא זקוקה."

אתה צריך לעבור ממצב של דאגה לצרכים שלך לדאגה שהיא תהיה בראש סדר העדיפויות שלך, לפניך.

זה המהפך, לעבור להיות אדם זוגי זה דורש וויתורים וזה קשה אבל זו הדרך. תבחר" אמרתי.

ואז פניתי ללאה: "וממך לאה אני מבקשת שתבני דבר אחד:

כל העניין של שינוי, קשור באמונה שלך ביכולת לשנות.

אם את מאמינה בטוב, הטוב יתגלה.

לא משנה כמה הוא מוסתר, רחוק והפוך ממה שאת רואה במציאות,

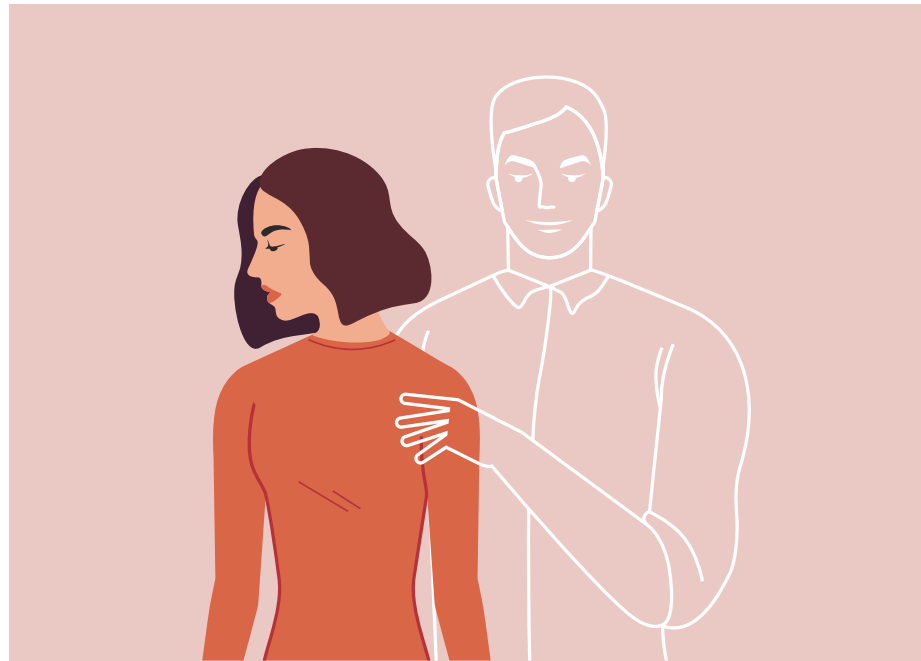
עליך להאמין באשר, שהוא יכול להיות הבעל הכי טוב וראוי לאהבתך.

כמובן בתנאי שהוא בוחר כך ומעוניין בקשר. כרגע מי שמונע ממנו את זה זו את.

הפסיקי לומר הוא לא יכול, הוא יכול אם הוא יבחר בזה הוא יכול להיות כל מה שאת רוצה.

את חייבת לתת בו אמון אמיתי"

"הביני, תמיד עדיף בעל עם פגמים אבל שמוכן להשתנות ולתקן מאשר בעל "מושלים" שתקוע במקום."

להתעקש על הטוב שבו...להאמין שבעלה בתוכו רוצה לסובב את הפנים כלפיה בזה שהיא לא מתעקשת על זה ולא נלחמת על זה, היא בעצם מוותרת עליו ואז הבעיה היא קשה יותר.

אין לי יכולת להעביר את אשר תהליך כשלאה לא מבינה את תפקידה וכוחה ולשינוי במערכת הזוגית.

לאה צריכה להלחם ולהתעקש על הטוב שבו לא בעצבים ולא בכעס, אלא באמונה וברחמים אמיתיים שהם לב האהבה, כלומר להיות בעקביות ועמידות שהטוב שכרגע מוסתר יהיה נגלה חזקה.

לעיתים לא מן הנמנע להגיע למשבר (הקשר מזמן במשבר, פשוט זה משבר סמוי מתחת לפני השטח).

לשבור כדי לבנות פה קשר אמיתי.

פניתי לאשר: "אשר, הגיע הזמן שתתחיל להיות בעל אמיתי"

אשר: "מה? למה את אומרת את זה אני קונה לה מה שהיא מבקשת, מה אני לא עושה בשבילה? איך את יכולה להגיד כזה דבר?"

"אתה חושבת שאתה מגיב לדברים שהיא רוצה ממך בשביל להפנות את הדרך לעצמך. היא לא באמת בראש סדר העדיפויות שלך. חסרה לך מסירות נפש אמיתית לאישתך היא צריכה להיות במקום הראשון לפניך" אמרתי.

אשר נראה פתאום אומלל

"אשר, באמת אני רואה שאתה מאוד אוהב אותה, אתה מחמיא לה, אתה קונה לה פרחים, אז למה היא באה אליך בטענות? למה היא כל כך עצובה ומיואשת?"

אשר ענה: "תאמיני לי, אני לא יודע, בסדר אני לא אומר שאני מושלים, אבל אני עושה כל מה שהיא רוצה, אני לא מבין למה צריך את הטיפול הזה בכלל?"

יש פה 2 בעיות:

הבעיה הראשונה, מתרחש משהו מתחת לפני השטח לכן קשה לראות אותו מתוך כך לטפל בו

היא מרגישה שהוא לא איתה, אבל לכאורה החיצוניות הוא עושה דברים שמראים אהבה, איכפתיות...אז למה היא בכל זאת מרגישה ככה?

כי היא מזהה את המקום הפנימי שממנו הוא עושה את הדברים, מקום של ריצוי, באמת באמת הוא עסוק בעצמו, בדברים שהוא אוהב לעשות.

ורק כאשר לאה מבקשת משהו או מתעצבנת, אז הוא טורח להסתובב אליה ועושה הכל על מנת לרצות אותה, אך כל העשייה שלו היא חיצונית בלבד כדי לייצר שקט כדי שיוכל להמשיך בשלו.

הוא לא רואה אותה ולא מסתכל אליה באופן יזום.

הבעיה השנייה החמורה יותר, זו הבחירה. לאה צריכה קודם כל לבחור בו כבעלה,

מה קורה כשמגיע זוג שנראה על פניו שהקשר זורם על מי מנוחות ורק מתחת לפני השטח מתרחש המשבר? ולמה בת הזוג כל כך משמעותית בטיפול כזה.

כשמגיעים אלי זוג כמו לאה ואשר, אני כבר מבינה שהולך להיות פה טיפול קשה מהרגיל.

הם זוג מקסים שנשואים מעל 20 שנים.

יש ביניהם אווירה טובה. הוא מביט בה בעיניים אוהבות, מרעיף מחמאות בלי סוף ולשאלתי מדוע הגיעו,

היא עונה: "אין משהו ספציפי שקרה, אני פשוט מרגישה בודדה ועצובה.

אני אמנם נשואה, אבל אני מרגישה שאין לי באמת חבר.

הוא לא מבין מה אני רוצה ממנו, הוא לא מרגיש אותי, אף פעם הוא לא יוזם שום דבר. כל מי שמכיר אותו אומר לי: איזה בעל זהב יש לך, זכית.

אז למה אני לא מרגישה את זה? למה אני מרגישה כל כך לבד?"

פניתי אליה: "ואתה אשר, תרצה לשתף מה מפריע לך בקשר"

אשר ענה בחיוך: "כלום לא מפריע לי בה, באמת מבחינתי היא מושלמת, הכל בסדר, אני בכלל לא מבין למה הגענו לטיפול, הכל בסדר אצלנו בנישואין"

אכן לאורך כל הפגישות היתה אווירה טובה בחדר.

אשר היה ממש נחמד, חברמן, צוחק, מפרגן, מייצר אווירה נעימה ונוחה ובאמת, לא הצלחתי להניח את האצבע על הבעיה, לקח לי קצת זמן אבל בסוף הבנתי, הריצוי שלו, הנחמדות, החיוכים והמחמאות זה הנשק שלו (במילים אחרות מנגנון ההגנה).

לכן קשה ללאה לעמוד מולו, מול החוסר שיש לה בקשר, כי כשהיא באה אליו בטענות הוא זורק בדיחה, זורק מחמאה ואז אי אפשר לבוא אליו בטענות.

אבל היא מרגישה את האמת שכל הטוב שבו, מגיע כקליפה בלבד, חסר בזה פנימיות ונשמה.

הטוב שבו, מכוסה כל כך עמוק וכל מה שנשאר עטוף באשליה של קשר, עד שהוא בעצמו לא מצליח לזהות את זה.

וזה בדיוק מה שלא מרגישה, שלא משנה כמה היא בוכה וכמה היא מתוסכלת, היא לא מצליחה להגיע אליו.

נכתב בשיתוף עם אישי היקר ♥

חנה דיין - טיפול זוגי ופרטני במשברי חיים

ברוח הפסיכולוגיה היהודית

קליניקה פרטית במרכז

מטפלת ומייעצת גם בזום

מייל:

hanna.tipul@gmail.com

טלפון: 054-4480705

לכל המאמרים:

www.hannad.co.il

התחלה // נולד בחולון כבן זקונים להוריו. גדל במשפחה של ארבעה ילדים, שהייתה שקועה עמוק בהווי בני עקיבא ומעורבת בקהילה. "ילדות נפלאה שלא חסר בה כלום".

אבא // יהושע ז"ל, יליד נווה צדק בתל אביב בפתיחת מאורעות תרצ"ו, בן למשפחה ציונית ירושלמית שורשית. "עם פרוץ הקרבות, לאחר ההכרזה באו"ם בכ"ט בנובמבר, הוא נמלט כילד מביתו בנווה צדק. בני המשפחה היו לפליטים תושבי בית הכנסת הגדול ברחוב אלנבי למשך כמה חודשים, עד סוף מלחמת השחרור. היה איש ספר, עורך ומפיק של ספרים ואנציקלופדיות במסגרת עבודתו בהוצאת הספרים יבנה. השתדלנו לקרוא את כל הספרים שהיו בבית, כולל האנציקלופדיות, שאיתן היינו נרדמים בכל ערב. משפחתו הייתה ממקימי שכונת נחלאות. היכולת לספר סיפורים ובעיקר להאזין לפסיפס מוזיקלי מגוון, ולשוחח עם כל אדם באופן שיעם לאוזניו ולליבו, הגיעה כנראה מהכיוון הזה".

אמא // בקי (78), עלתה לישראל כנערה במסגרת עליית הנוער ונשבתה בקסמי הצבר התל-אביבי. "אמא מסורה במשרה מלאה שגידלה דורות למופת, והיום סבתא רבתא לנכדים ונינים שמצליחים מאוד בעשייתם, בצבא, בהוראה ובמדע".

שיר ומזמור // "גדלנו בבית שאוהב שירה מכל הסוגים, שירי ארץ ישראל, פיוטים, שירים חסידיים ושירת הבקשות הנהוגה עד היום בעיקר בירושלים. סלט ישראלי אמיתי".

ספסל הלימודים // למד בבית הספר הממלכתי דתי ישרון עד הגיעו לגיל תיכון, אז בחר ללכת בעקבות אחיו הגדול לתיכון צייטלין בתל אביב. "שנות לימודי בצייטלין היו מהשנים היפות ביותר. בהן פיתחתי את אישיותי בקרב חברים שהם כיום בעלי משרות חשובות, וחלקם ממובילי המשק בישראל במגוון רחב של תפקידים בכירים".

על מדים // לאחר סיום התיכון בער בו הרצון להתגייס מייד. "המכונות עוד לא היו נפוצות. היה לי ברור שאצא לקורס קצינים, ואכן הייתה לי הזכות לשרת כקצין בחטיבת התכנון בצה"ל ולפקד על חיילים שלוקטו בפניצטה והיו מטובי המוחות בצה"ל בתחומם. לגאוותי הרבה גם שאר בני משפחתי הצעירים יותר הלכו בעקבותיי ובעקבות אחי, ושירתו כקצינים וכמפקדים בצה"ל, חלקם עד היום בתפקידים בכירים בצבא".

אקדמיה אקספרס // זמן קצר לאחר השחרור מצה"ל החלו חמש שנים אינטנסיביות של לימודים אקדמיים באוניברסיטת בר אילן, בהן הספיק לסיים תואר ראשון במשפטים, תואר ראשון במדעי המדינה ותואר שני במינהל ציבורי. "תקופת הלימודים הייתה אושר גדול, ושילבתי בה גם עשייה חברתית ענפה באגודת הסטודנטים".

אחדות הסטודנטים // במהלך שנות הלימודים באוניברסיטה כיהן בכמה תפקידים באגודת הסטודנטים, "מהם גם צמחנו יחדיו לתפקידים בכירים לאחר תקופת הלימודים ונשארנו חבורה מגובשת עד היום. ימי הפעילות באגודת הסטודנטים היו השנים הראשונות לאחר רצח רבין, ולכן פעלנו הרבה בתחום האחדות וקירוב הלבבות".

חוזים ונדל"ן // לאחר קבלת רישיון

יעקב אהרונ

46

נשוי לסופי ואב לשבעה

תושב מודיעין

מנכ"ל ההסתדרות הציונית העולמית

עריכת דין היה פעיל במגוון ועדות הלשכה. "את שנות ההתמחות הראשונות כעורך דין עשיתי במינהל מקרקעי ישראל, שם למדתי הרבה מאוד על תחום החוזים והנדל"ן. זה עולם מרתק, ולולא הייתי מתגלגל לעשייה הציונית הייתי בוודאי ממשיך בתחום זה".

חזית הטכנולוגיה // עם סיום לימודי המשפטים ולאחר ההתמחות עבד במשך שבע שנים כמנהל אגף פיתוח עסקי של אחת מחברות ההייטק הגדולות בישראל, "נחשפתי לעולם מדהים בחזית העשייה הטכנולוגית".

תחילתה של אהבה // לפני 12 שנים נחשף לפעילותה של ההסתדרות הציונית העולמית, והתחיל לעבוד כמנהל המחלקה האמונה על הפעילות בישראל. "בסיוע הצוות היקר פעלנו במגוון רחב של נושאים, לרבות המאבק באנטישמיות בחו"ל. המוסדות הלאומיים חשובים כיום יותר מאי פעם ללכידות ולשימור הזיקה הציונית של כל היהודים בעולם. צריך תמיד לזכור שרוב העם היהודי עדיין נמצא מחוץ למדינת ישראל, ויש לדאוג גם לו באשר הוא".

מנכ"ל // "לפני כשלוש שנים נבחרתי על ידי ההנהלה הציונית פה אחד לכהן בתפקיד החשוב

ביותר בחיי עד כה. זוהי שליחות אדירה למען עם ישראל, ואני מרגיש זכות עצומה לשמש בתפקיד הזה בתקופה הכל כך חשובה הזאת. העבודה כמנכ"ל היא כל כך מגוונת. אני יכול להתעסק ביום אחד בנושאים ברומו של עולם מול מנהיגים בארץ ובחו"ל, עובר דרך ענייני תקציב ופעילות שוטפת, ולקנח בענייני ת"ש של אחד השליחים במרחק אלפי קילומטרים מהלשכה. הכול חשוב בעיניי באותה המידה".

ציונות ללא הפסקה // הארגון פועל במגוון רחב של נושאים ובהם החטיבה להתיישבות, חינוך, פעילות בישראל ובתפוצות, הנצחת השואה, הנחלת הלשון העברית, נוער חלוץ, מעורבות חברתית, פעילות בפריפריה, עידוד עלייה, שירותים רוחניים בתפוצות וחיוזק הזיקה ליהדות ולישראל. "אנחנו משגרים לקהילות היהודיות בעולם מאות שליחים שעושים חיל בכל מקום".

אתגר התפוצות // "האנטישמיות היא רעה חולה מזה מאות שנים ויותר, ולצערנו מרימה ראש בכל העולם גם בימים אלו, עם גידול משמעותי בעשור האחרון דווקא במדינות מערביות. בהסתדרות הציונית אנחנו פועלים רבות במאבק באנטישמיות, אך בסופו

של דבר גם מדינות היעד צריכות לפעול בצורה נחרצת יותר נגד זה. כמוכן שהיינו שמחים שיעלו לישראל כמה שיותר יהודים, אך אנחנו מכבדים את בחירתו של כל אחד להישאר בקהילתו, ועושים מאמצים רבים כדי לסייע להם עד כמה שניתן לשמר את הזיקה ליהדות ולמדינת ישראל".

פרס ירושלים // בשבוע שעבר קיבל את פרס ירושלים במסגרת כנס ירושלים של עיתון 'בשבע'. "גאה מאוד בקבלת הפרס, ומודה לוועדה הבוחרת על הוקרת הפעילות הציונית. אני מרגיש שאני מקבל את הפרס לא רק בשם עצמי אלא בשם הארגון המפואר שאותו אני משרת, אשר תורם מזה שנים רבות להגשמת החזון הציוני בארץ ובעולם, באמצעות כל עובדיו ושליחיו בכל תפוצות ישראל".

החצי השני // סופי, עובדת בהפקת אירועי שבתות חתן ושבתות בר מצווה למגזר הדתי. "הכרתי אותה לאחר הלימודים באמצעות חברים משותפים, אך בדיעבד גילינו שצעדנו כל השנים באותם השבילים באוניברסיטה, וכנראה היינו שקועים יותר מדי בלימודים. מהר מאוד החלטנו שזה זה, והקמנו בית עם ילדים מקסימים ושמחה גדולה. נחת אמיתית".

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום מתחיל בסביבות שש וחצי. השכמת הילדים, הכנת ארוחות בוקר וצהריים ושאר התארגנויות לקראת היציאה לפזורים בבתי הספר. ממשיך ללשכה בירושלים לפגישות, כנסים ואירועים על פי הלוח היומי, וחוזר בשעות הערב המאוחרות ליטול חלק במשימות גידול הילדים והבית. "משתדל לסייע כמה שיותר לרעייתי היקרה סופי, שעיקר נטל הבית נופל עליה, למרות שהיא מטפחת קריירה בפני עצמה".

השבת שלי

"הכנות אינטנסיביות עד כניסת השבת, ולאחריה הליכה עם הילדים לבית הכנסת. ארוחות השבת בעצימות גבוהה עם הילדים, תמיד שמח אצלנו. שירי שבת מכל הקשת, דברי תורה וחידונים שהילדים למדו בבית הספר. השבת היא ההזדמנות היחידה בשבוע להיות זמן רצוף עם הילדים, ולכן אנחנו משקיעים בכך כמה שיותר לפני שיתחילו לפרוש כנפיים. אנחנו משתדלים לארח תמיד בני משפחה או חברים, כי באמצע השבוע הלוח לא מאפשר. שינה בשבת תענוג - עדיין לא בבית ספרנו".

שירי ארץ

"שירי ארץ ישראל הם האהבה העיקרית, אך בהחלט גם כל השאר - שירים עבריים, חסידי מקפין, ים תיכוני ופיוטים. האהבה למוזיקה מגוונת עברה לשמחתי גם לילדים".

זמניות לופת

"פרט לדמויות המשפחתיות שהיו מבחינתי חלק לא מבוטל מבניין האישיות שלי, אני בהחלט רואה בכל ראשי הציונות דמויות מופת, שבפעולות יחידים הביאו להקמתה של מדינה יהודית בארץ ישראל. בראשם בנימין זאב הרצל, שלבד ונגד הזרם, תוך הקרבה אישית, קידם בקרב מנהיגי העולם את רעיון המדינה היהודית. בפעולותיו החשובות, עם הרבה סייעתא דשמיא, הוא היה המנוע העיקרי לתקומתו של העם היהודי בארצו".

הלכה

"לראות את ילדיי שמחים ומאושרים תמיד, מקימים בתים נאמנים בישראל ומגדלים על ברכיהם דורות נוספים ברוח הבית שבו גדלו".

מפוז אולי

"אנשים שבפורים שולחים משלוח מנות ענקי לכל העולם, אבל בשגרה אין בהם חמלה אפילו לזקנה שעומדת לפנייהם בתור בקופת החולים".

כשאיה גזל

"כבר מגיל שש אני מרגיש גדול, אבל הייתי שמח להמשיך בעשייה הציונית".

"מהמדרשה לבנות מהתפוצות, לשליחות הוראה בניו ג'רזי, ארה"ב"

-משפחת מהצרי

מורים?

הצטרפו אלינו
למשלחת הוראה 2023
וצאו לחנך את הדור הבא של
מנהיגי העם היהודי!

הבטיחו את מקומכם במיונים -
הגישו מועמדות למסע משנה חיים,
ומשנה קורות חיים עכשיו >>

עקבו אחרינו - היחידה: שליחות הוראה מטעם ההסתדרות הציונית

שליח ציבור // המשפחה הצעירה קבעה את ביתה בשכונת בוכמן במודיעין. "מקום מדהים ויפה באמצע הדרך בין תל אביב לירושלים. השכונה מגוונת מאוד ויש בה מספר רב של בתי כנסת. מכיוון שאני מזומן לדרוש או לעבור לפני התיבה מדי פעם גם בנוסח ספרדי וגם אשכנזי, אני מכיר את כל בתי הכנסת, ואוהב גם לגנון בין הנוסחים השונים בשבתות ובחגים".

הנחת // שבעה ילדים. יהונתן (16), מיכלי (14), דויד (13), ישי (11), יעלי (9), אפרת (7) ונעם (4). הגדולים לומדים ביישיבה ובאולפנה של רשת בני עקיבא במודיעין, והקטנים בבית הספר אריאל ובגנים בשכונה. "כולם מסבים לנו אושר ענקי ונחת גדולה".

אם זה לא היה המסלול // "אין לי ספק שהייתי יכול ליהנות מתחום הליטיגציה בעריכת הדין, אך מכיוון שאני אוהב מאוד לשמח לבבות ולהצחיק את הסובבים אותי ובעיקר ילדים, הייתי אולי בוחר להיות ליצן רפואי בבתי חולים. זה נראה אומנם מקצוע פחות רציני, אך לפעמים מאה רופאים לא יכולים לעשות משהו שליצן אחד יכול לעשות בשביל נפש של ילד חולה. עדיין ייתכן שאעשה זאת יום אחד".

מחדר הלידה אל מתחת לחופה

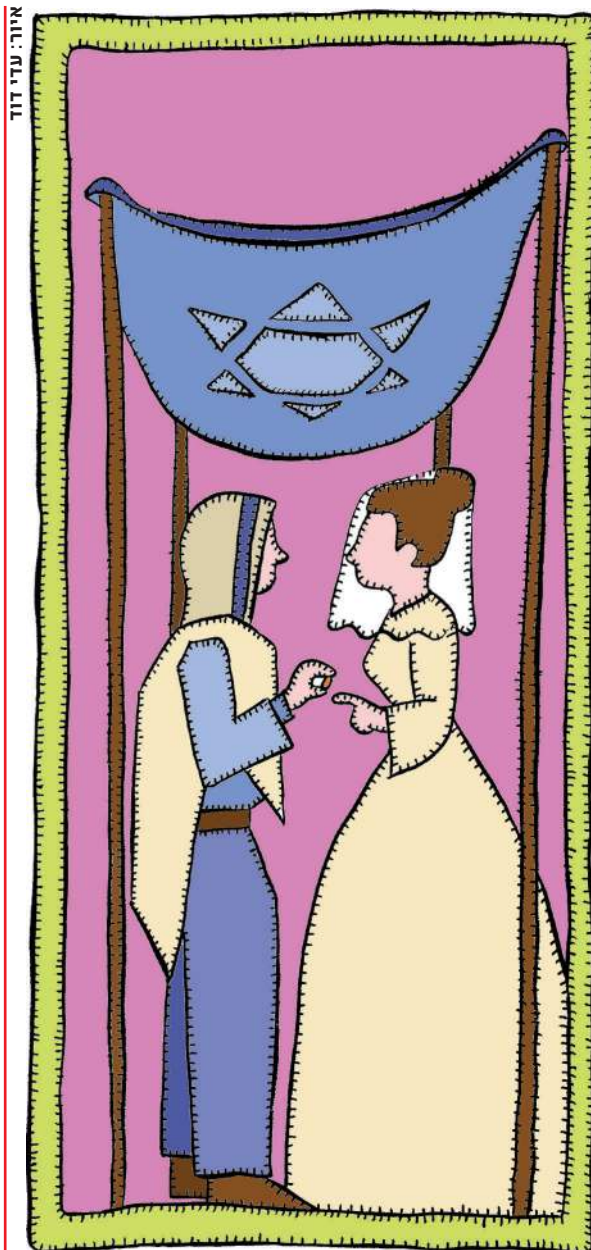
ערכת תפירה לחופה. רוב החופות עוברות בימינו בשלום, אולם יש בחופה גם סכנות נדירות שצריך לדעת להימנע מהן, כמו שיש סכנות נדירות בלידות. יש לי קולגה שמקפיד לשאת איתו ערכת תפירה תקנית מהמרפאה למקרה הצורך כשהוא מגיע לחופה, ולדאבונו הוא השתמש בה לא פעם. אם הסוליה של החתן רכה ועדינה, והכוס חזקה ומוצקה, עלול להיכנס שבר זכוכית לכף רגלו של החתן, וזה כבר ממש לא מצחיק. ולפעמים חלק מהריקודים של הבנים כוללים את זריקת החתן לאוויר ותפיסתו (או לא) על ידי חבריו, או הרמת החתן (והכלה?) על משטח מוגבה שממנו גם אפשר ליפול, והיו דברים מעולם. כך שגם לגבי קיומן של סכנות נדירות ישנו דמיון מיוחד בין נישואין ללידה.

בשבילי, כאם הכלה, היה המסע הפעם שונה מתמיד - בעיקר בניסיון לא להפריע, וזו משימה פעילה ממש בשביל משהי כמוני. אבל זה נכון יותר בשביל הזוג הצעיר וגם לנו, ומפנה מקום לדברים החשובים באמת. את החוכמה הזאת רוכשים עם השנים, כך שעד החתונה העשירית מוסיפים דעת ומאבדים כוח. לדוגמה, לא התחשק לי לכתת רגליים בחיפוש אחר שמלה מלכותית בשבילי שתעלה סכום נכבד ותהפוך למיותרת לאחר ערב אחד. אז שמתי פעמי לגמ"ח של שמלות ערב לאם הכלה ביישוב חשמונאים. חברה הסיעה אותי ב־MITZVA MOBILE שלה, ולאחר כעשרים דקות היינו בחוץ עם שמלה מתאימה וחיוך מאוון לאוזן.

חתונה של קיבוץ גלויות. אבל המסע לא התחיל בשבע השבתות התמימות שבין האירוסין לחתונה. ההכנות לקראת החתונה מתחילות מימים ימימה בתפילות ובהשתדלויות, כמו ההכנות הארוכות שמתחוללות בחיים התוך־רחמיים עד יציאת העובר ממעי אמו. לכן אני חושבת שאפשר לדמות את המיילדת ואת מי שמלווה את ההיריון לשדכנית ולמלווה של ההצעה לשידוך. שתי הדמויות הללו מאפשרות ללידה להתרחש. לכן כל כך חשוב גם לשלם להן כראוי.

מה שנראה לנו כנקודת הסוף של כל ההכנות, הלידה מכאן והחתונה משם, הוא בעצמו נקודת התחלה. הלידה התחילה מסע ארוך של גידול וחינוך ודאגה פיזית ורוחנית ומשפחתית בכל השלבים עד לשבירת הכוס. התחנה הסופית היא בעצמה ההתחלה לקראת התחנה הבאה - בניית בית בישראל בימים נפלאים אלו, עם כל מה שזה כולל. בחתונה הזאת זכינו למה שלא זכינו לו בכל החתונות הקודמות - קיבוץ גלויות בין מזרח למערב ובין אשכנז לספרד שמבטא יותר מכול את ראשית צמיחת גאולתנו. קיבוץ הגלויות הזה, שמקבל ביטוי מוחשי בנישואין בין עדות שונות, הוא הסימן ששולח לנו ריבונות של עולם לכך שאנחנו בדרך הנכונה לקראת קיום כל הנבואות שאנו מצפים למימושן.

העולם הוא עגול. ג'ימי קרטר, נשיא ארצות הברית לשעבר, החליט לקבל טיפול במסגרת הוספיס בית. הנשיא בן ה־98 אינו מעוניין להתפנות יותר לבית חולים, והוא מבקש גם להיות שותף בטיפול הרפואי שבו הוא בחר להיות מלווה בביתו. לדידו, סוף החיים הוא לא אירוע רפואי אלא תהליך הכי טבעי בעולם. בעצם זה כמו חזרה לרחם. וכמה העולם הוא עגול, וסוף הוא גם התחלה. והכול חוזר הביתה. ●

איור: עדי דוד

הנה היא הבת שלי, הכלה, ואני מעבירה את מסכת חייה מול עיניי - ההיריון שלה שהתרחש לאחר שלוש הפלות רצופות. כמה חיכינו ללידה הזאת. ושנות הינקות, ושנות הבגרות האחרונות, והנה היא כלה שעומדת בחופתה - ושובל צבעוני ורטוב מזדחל לאורך לחיי. ואני מרגישה שהחופה הזאת היא בעצם חדר לידה. נולד פה בית חדש בישראל

תודה על התאונה. ערב שבת. החמה בראש האילנות טרם הסתלקה ומבשרת על בוא המלכה, ואני בדרכי ליישוב הסמוך, מזדרזת להעניק מתנה קטנה להורים היקרים של החתן הטרי שלנו. ממש ליד השער מידרדר לכיוון רכבי טרקטורון והולם בדלתות הרכב מימין באחת. אני עוצרת את האוטו, משתהה, בודקת שכל האיברים שלמים, גם אם כואבים, ויוצאת החוצה אל מול פני הנהג הצעיר והטוב, תושב היישוב. הדבר הראשון שעולה בראשי הוא לומר לו "תודה רבה". פניו ההמומות שיקפו את מחשבותיו - הגברת התחרפנה! אבל האמת היא שזה הגיע אליי ממש בהזמנה. הכול זרם על מי מנוחות עד אז, והבנתי שאם אנחנו רוצים שמחה שלמה, צריך גם שישתבש משהו. והנה תוך כמה דקות קיבלתי את שביקשה נפשי...

הנה היא הבת שלי, הכלה, ואני כבקרת רועה את עדרה מעבירה את מסכת חייה מול עיניי - ההיריון שלה שהתרחש לאחר שלוש הפלות רצופות. כמה חיכינו ללידה הזאת. והלידה שארכה 24 שעות ממש מעת לעת, כאשר חרב חדה של כניסה לחדר הניתוח עומדת על צווארי. ושנות הינקות של בת התפנוקים המתולתלת והשמנמנה והחביבה, והילדות ושנות הנערות שבאו בעקבותיהן, ושנות הבגרות האחרונות, והנה היא כלה שעומדת בחופתה - ושובל צבעוני ורטוב מזדחל לאורך לחיי. ואני מרגישה שהחופה הזאת היא בעצם חדר לידה. נולד פה בית חדש בישראל.

מי דואג לאבות? אכן, השמחה הייתה שלמה, וזאת למרות שהגמרא קובעת שאין חופה בלי מריבה. אבל כל נשכח את המסע. בדיוק כמו שהלידה לא מגיעה בדקה, וקודמים לה תשעה חודשי היריון ארוכים של ציפייה ושל תפילה. ולפעמים יש גם מסע מקדים של המתנה ארוכה רווית אכזבות וכישלונות עד להשגת תשובת הבטא החיובית. באדיבותה של חווה אמנו יש צער לידה וצער גידול הילדים, אבל קיים גם הקושי הפיזי והנפשי של נשיאת העובר ברחם במשך תשעה חודשים, עד היציאה שלו לאוויר העולם, כשאז מתחיל סיפור חדש. וגם פה, כמו בחופה, אין כמעט היריון בלי אירוע כואב או משובש כלשהו - פיזי, רגשי או אחר. ולפעמים זה קורה דווקא אצל האב.

נפגשנו בכנס פוע"ה, איש צעיר ששיתף אותי במסע ההיריון שלו ושל אשתו. לדידו, אין רשת תמיכה לאבות שמלווים את נשותיהם בזמן היריון מאתגר, לידה שקטה או הפלה. כאשר האישה שוכבת במיטתה בגלל הקאות מרובות או דמם בעקבות שליית פתח או בגלל סימפוזיולזיס - הגמשה והתרחבות יתר של רצועות האגן הגורמת לתנועתיות ולחיכוך בין העצמות שמגבילים את התנועה - היא זקוקה לגב חזק שיוביל, ואין קורסים או סדנאות ייעודיות לאבות בנושאים הללו. גם הספרות דלה ביותר. הספר החביב 'אבא בחופשת לידה' מנסה להעביר טעמיות מעולמם של האבות, אבל הוא רחוק מלגעת בנושאים הרגישים של היריון מאתגר או אובדן היריון.

אז יש גברים שמבקשים יוזמות שיסייעו להם בתחום הזה, ואני הסכמתי ברצון להיות להם לשופר. זה פחות פוליטיקלי-קורקט לדבר על מצוקות רגשיות של גברים, אבל הגיע הזמן להתחיל. והשיר "אינני בוכה אף פעם" הוא שיר שמספר על הדמעות שזולגות מעצמן. כן, גם גברים בוכים בחושך, וזה לגמרי נורמטיבי, במיוחד בעידן שבו אנחנו מלמדים אותם הכלה ורגישות.

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

המדור לחיפוש קרובים

ארבעה רגעים קסומים שמזכירים לנו את האמת הנצחית: אחרי כל המחלוקות, הלבושים השונים וההבדלים המנטליים – כולנו אחים

אחד הדברים המקסימים ביותר שגיליתי בחיי המאוחרים היה כל העניין של משלוחי מנות. לא הכרתי את זה בכלל. זאת אומרת, ידעתי שיש מושג כזה והבנתי את פירוש המילה. אבל הפורים הדתי הראשון בחיי, היום שבו פעמון הדלת לא הפסיק לצלצל, ובכל פעם עמדו שם ילד או ילדה או שכנה עם משלוח מנות שהוכן במיוחד בשבילי, מאנשים שבקושי הכירו אותי כי גרתי בדירה הזאת רק חודשיים וחצי - היה מטלטל בצורה לא רגילה. זה היה משהו שלא חוויתי כמוהו מעולם. גילוי פשוט של קרבה וחום שהמס לי את הלב, ושבר הרבה מאוד מהקשיים של חיים חדשים במקום כה זר בשבילי - מקיבוץ צפוני חילוני, דרך חיים תל-אביביים תוססים, ומשם במעבר הכי חד שיכול להיות - לשכונה חרדית בירושלים.

קצת קשה להגדיר במילים את מה שהבנתי באותו רגע, במיוחד בזמנים שאנו חיים בהם. אני חושבת שזו הייתה הבנה מופלאה וראייה בחוש שעל אף העובדה שהמציאות יוצרת לכולנו כל מיני כותרות, מלבושים, סגנונות חיים ודעות שנראים כה שונים זה מזה - למטה, בעומק, אנחנו הרבה יותר מאוחדים ממה שנדמה לנו.

נהג המונית הזועם נפרד בחיך

אני קופצת עשר שנים הלאה, לרגע נוסף של גילוי כזה. יש לי אחות, זמרת מוכשרת בצורה לא רגילה, שגם היא גילתה את הקדוש ברוך הוא וסללה אליו את דרכה המיוחדת. אחת הדרכים הייתה לקחת שירים שאהובים עליה במיוחד, כאלו שליוו אותה לאורך דרכה המקצועית, ולגרום לי לכתוב להם מילים חדשות, מילים שייגעו בעומק הלב ויתארו את המסע המיוחד שלה. כתוצאה מכך נולדו דיסק מופלא והופעה מיוחדת במינה, שהצליחה לגעת במאזינות רבות שהקשיבו לה והתרגשו.

אבל הרגע שעליו אני רוצה לכתוב היה קצת אחר. זו הייתה הופעה אצלה בבית, לקהל שונה מהרגיל - קהל שכולו חילוני. אנשים שמכירים אותה ממקומות אחרים בחייה, וזכו לראשונה לשמוע את הקול היפהפה, את השירים המיוחדים שכולם מדברים על קרבת אלוקים, והתרגשו בצורה לא רגילה. במיוחד אני זוכרת מאותה הופעה תגובה אחת שחזרה על עצמה מכמה מאזינות. הן ניגשו אליה ואמרו לה שלראשונה הן מבינות עד כמה כולנו בעצם דומים. מחפשים את אותם דברים, מתרגשים מאותם מקומות. הן אמרו את זה בתדהמה גמורה, כמעט לא מאמינות שגם בעלת התשובה הפנאטית היא בעצם בן אדם ממש כמוהן.

עוד רגע כזה, דרמטי למדי, קרה בנסיעה במונית עם בעלי. אנחנו, שני בעלי תשובה עם מראה דוסי מובהק,

והוא - נהג כועס, זועם, לא מבחין בעובדה שלמונית שלו נכנסו שני אנשים. מבחינתו אנחנו גוש שלם שהוא שונא. אז כל הדרך הוא פרק את המילים הקשות, הנוראיות, שהיו לו לפרוק עלינו, כמעט בלי רחמים. אבל באיזשהו שלב בעלי התחיל לדבר איתו, לשאול אותו למה הוא כל כך כועס, להתייחס אליו כמו אל בן אדם, להקשיב לו. ולאט לאט כל הכעס התהפך. פתאום הוא נהיה נבון, אחר כך התנצל, סיפר לנו על חוויה קשה שעבר לאחרונה. מרגע לרגע כל החזות החיצונית שלו השתנתה, הוא חיך, נפתח. בסוף, לפני שיצאנו, הוא אמר לבעלי שמעולם לא פגש אנשים טובים כמונו... וכל השינוי הזה התחולל בנסיעה של רבע שעה.

וסיפור אחרון: סיפרה לי חברה מחסידות קנאית ושמרנית מאוד בירושלים, שבעלה נסע לחו"ל ונתקע בשדה התעופה זמן ארוך. הוא מצא את עצמו לבד לגמרי, מתפלל שחרית עם תפילין וטלית, כשמסביבו ים של גויים. לפתע, במרחק רב, ראה עוד דמות דומה, יהודי עטור תפילין וטלית, מתפלל. היו לו סנדלים, מכנסיים קצרים, כיפה צבעונית ותפילין. החסיד רץ אליו, זיהה מיד שאח שלו הגיע, ושניהם התחברו באהבה שאין כמוה, מתפללים יחד, מחוברים בשורש! רק לחשוב מה היה קורה אילו אותו אח היה מגיע בבגדים שכולו לחסידות השמורה במאה שערים. אך באותו רגע - האמת נחשפה, אמת נצחית.

המשלוח שלי לכל עם ישראל

בזמנים של מיילים מדממות, כאשר בכל פעם שאני קוראת חדשות אני אומרת לעצמי אחרי חמש דקות שבעצם לא... למה לעשות את זה לעצמי? כאשר ההסתה המטורפת רומסת כל חלקה טובה, גורמת לנו לאבד לגמרי את היכולת להקשיב ומאלצת אותנו לשכוח שכשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות וזה בדיוק מה שנכון ויפה וצודק. דוחקת בנו להתכחש לעובדה שבים סוף היו שנים עשר שבילים, ומקום לכל אחד למצוא לעצמו דרך משלו, בלי שזה יהפוך אותו לרשע, טועה, מטעה, הורס. כאשר הזעם המתפרץ כבר משתלח לכל עבר, בלי שאף אחד יעצור לחשוב שנייה על מה הוא בעצם זועם. כאשר עמלק עושה ככל יכולתו כדי להפוך אותנו לעם מפורד... אני רוצה לחזור למקום הזה. לצלול לעומק. לזכור את המהות, את החיבור, את האמת הנצחית שלנו כעם, כי אנשים אחים אנחנו. ומותר לכל אחד מאיתנו לחשוב את מה שנכון לו לחשוב. מותר לנו להיות שונים בלי לפחד מזה בכלל. אני רוצה לשלוח מכל הלב משלוח מנות לכל האחים שלי, לכל בני העם היקר הזה - איש לרעהו - שזה מי שאנחנו, ולא להאמין לשקר, אפילו לא לרגע. ●

החסיד מצא את עצמו לבד לגמרי, מתפלל שחרית עם תפילין וטלית, כשמסביבו ים של גויים. לפתע, במרחק רב, ראה עוד דמות דומה, יהודי עטור תפילין וטלית, מתפלל. היו לו סנדלים, מכנסיים קצרים, כיפה צבעונית ותפילין. החסיד רץ אליו, זיהה מיד שאח שלו הגיע, ושניהם התחברו באהבה שאין כמוה, מתפללים יחד, מחוברים בשורש

סלט כרוב וזירעונים ברוטב אסייתי

בכל שנה אני מכינה עשרים משלוחי מנות שאנחנו מחלקים לשכנים, חברים ואורחים. מכיוון שיש לי גם סעודת פורים להכין ומדובר בפרויקט די גדול, ומכיוון שאני אוהבת לשלוח אוכל שהכנתי בעצמי, אני מחפשת תמיד מתכונים שלא ידרשו ממני הרבה זמן אבל שיתפסו נפח, כך שהמשלוח יהיה מכובד. כך גיליתי שכרוב שחוטכים אותו - גדל. קודם הוא היה ארוז היטב בפקעת עגולה ומהודקת, ולאחר החיתוך הוא ממש מתנפח. אז לצד מאפה שמרים (עוד מתכון שתופח...) אני מכינה את סלט הכרוב המיוחד הזה. את הרוטב והגרעינים אני שמה בצד כדי שהוא יישאר קריספי וטעים - ומקבלת אינספור מחמאות.

כ-12 מנות סלט

דרגת קושי: קלה

לזירעונים:

- 3 כפות diene
- 3 כפות גרעיני חמנייה קלופים
- 3 כפות גרעיני דלעת קלופים
- 2 כפות זרעי צ'רי

כרוב לבן, פרוס לרצועות דקות
חבילת נבטי שזוית
3 גבעולי בצל ירוק קצוץ

לרוטב:

- 4 כפות רוטב סויה
- 2 כפיות רוטב טריאקי
- מיץ מלימון טרם
- 2 כפות תרכיז תפוחים טבעי או דבש
- 4 עיני סמ כתושות
- חצי כפית צ'ילי גרוס
- 2 כפות מן diene

שמים בקופסה סגורה את הכרוב, הנבטים והבצל הירוק ושומרים במקרר עד להגשה. על מחבת יבשה בלי שמן מניחים את גרעיני השומשום, החמנייה והדלעת וקולים תוך כדי ערבוב 3-4 דקות עד להזהבה קלה. מעבירים לקופסה, מוסיפים את הצ'יז ושומרים על השיש עד להגשה. מערבבים את כל חומרי הרוטב, טועמים ומתקנים תיבול במידת הצורך. להגשה: מערבבים יחד את תערובת הכרוב עם הרוטב, מעבירים לכלי הגשה נאה, מפזרים מלמעלה את תערובת הזירעונים ומגישים מיד.

כרוב

ללא תוספת
מוחי!!

ירקות פרימיום נקיים.
אין כניסה לחרקים.

